بسم الله الرحمن الرحيم

bismillah

Âlim ile Bel'am Arasındaki Fark

Birey ya da toplumları, sahip oldukları inanç ve kültürel değerlerine yabancılaştırmanın, bu değerlerinden uzaklaştırmanın, onları sürü haline getirip her istenileni yaptırmanın en etkili yolu, hiç kuşkusuzdur ki onların, sahip oldukları inanç ve kültürlerine ait kavramları değiştirmek, olduğundan farklı bir hale dönüştürmektir.

Bir düşünce ya da dine ve bağlılarına yapılacak en büyük kötülük, o düşünce ya da dinin ihtiva ettiği muhtevayı değiştirmektir. Muhtevayı değiştirmenin en kolay yolu ise, kavramların ifade ettiği manaya olduğundan başka anlam vermektir. Böylece insanlar, şeklen bazı değerlere sahip olacaklar, ancak içerik ve anlam olarak bu değerler onlara hiçbir şey ifade etmeyecektir.

Bir düşünceye ya da bir inanış biçimine ait kavramları değiştirmek, o inanç ve düşünceyi etkisiz kılmanın, yaşanır halden çıkarmanın, hatta olduğundan başka bir hale dönüştürmenin en etkin ve en kısa yoludur. Böylece hiçbir baskı ve şiddet kullanmadan bir toplum, istenildiği gibi yönlendirilecek, her istenilen şekle sokulacak, hiçbir hassasiyet taşımayan, ruhsuz bir hâle gelmiş olacaktır. Günümüzde kendilerini İslâm'a nispet eden birey ve toplumların içerisinde bulunduğu durum, ne acıdır ki böyledir.

İslâm düşmanı küfür, şirk, fısk ve nifak gibi sapık düşünceler, yüzyıllar boyunca güç yetirip hayattan kaldırmaya muvaffak olamadıkları İslâm nizamını, ona hayatiyet veren kavramların içini boşaltarak, anlamlarını değiştirerek amaçlarına ulaşmışlardır.

İslâm, sosyal hayatta bir yaşam, siyasal, sosyal, hukuksal, kültürel ve ticari bir sistemin adı iken, ona hayat veren temel kavramların anlamlarının değiştirilmesi ya da içlerinin boşaltılması sonucunda nüfus

Tem-Ağustos
Eylül 2016
Sayı: 48
Kur'ânî Mücâhede

kâğıtlarına yazılan bir sıfat olmaktan başka bir anlam taşımaz duruma getirilmiştir.

Kur'an, insanın yaşamını biçimlendiren, yaşam süreci içerisinde neler yapacağını, nelerden kaçınacağını bildiren, insana yol gösteren kurallar bütünü, öğüt ve tavsiyeler kitabı iken günümüzde Kur'an, ölülere okunan, sevap kazanmak amacıyla ele alınan, anlamı bilinmeyen büyülü bir kitap durumuna düşürülmüştür.

İslami kavramlar üzerinde tahrifat yapanların iki temel amacı vardır:

1- İslâm'ı, bir hayat nizamı olmaktan çıkarıp hayattan kaldırmak,

2- İslami kavramların içlerini boşaltıp anlamlarını değiştirerek onunla çıkar sağlamak.

Birinci amaçta olanlar, İslâm'a düşman olan diğer din ve ideolojilerin mensupları, ikinci amaçta olanlar ise, daha çok Müslüman oldukları iddiasında bulunan kimselerdir. Her iki gruba mensup olanların ortak noktaları, İslâm'ın anlaşılır olmasını engellemek, toplumun gerçek İslâmi kavramlara, dolayısıyla İslâm'a yönelmesine mani olmaktır. Çünkü gerçek İslâm'ın ortaya çıkması durumunda bunların hesaplan bozulacak, gerçek yüzleri görülecektir ki bu, onların sonu anlamına gelecektir.

İslâmi kavramların gerçek anlamları, ancak Kur'an'da bulunmaktadır; bunun dışındaki tüm tanımlamalar, İslâmi kavramları ifade etmekten çok uzaktırlar. İnsanlar Kur'ani kavramların gerçek anlamlarını Kur'an'dan öğrenmeleri durumunda din is-tismarcılarına aldanmayacaklar, onlara sömürülmeyecekler ve yüce Allah'ın istediği şekilde dinlerini yaşayacaklardır. Böylece dinlerine daha sıkı sarılarak Rab'lerini razı edebileceklerdir.

Kur'an'dan hareket ederek Kur'ani kavramlar öğrenildiğinde, bu kavramların ne denli asıllarından saptırıldığının korkunçluğu ortaya çıkacaktır. Öyle ki, bu saptırmalar sonucunda İslâm'dan ayrı başka bir dinin oluşturulduğu görülecektir. Bunun sorumluluğu, saptırıcıların olduğu kadar, Kur'an okudukları halde bu gerçekleri, kimi endişelerle ortaya koymayanların da üzerindedir. Kur'an okuyanlar, şayet hassasiyet göstererek bu saptırıcılara karşı çıkmış olsalardı, sapma bu denli korkunç boyutlara ulaşamayacaktı.

Kur'an okuyanların suskun-

luğu, saptırıcılara cesaret vermiş ve İslâm'ın, bozmadık ya da değiştirmedik kavramını ve konusunu bırakmamışlardır. Kur'an okuyanlar, en az saptırıcılar kadar cesaretli olsalardı, bugün durum çok daha farklı ve İslâm'ın lehinde olurdu.

Müslümanlar, vahyi esaslardan hareketi şiar edinerek tıpkı en güzel örnekler olarak aldıkları Risalet önderleri ve Tevhid erleri gibi insanlara Kur'ani gerçekleri açıklamalı, İslâmi kavramların gerçek anlamlarının ne olduğunu apaçık bir şekilde ortaya koymalıdırlar. Bunun sonucunda iman ya da inkâr edecek olanların, bu belirginlikten hareket ederek saflarını netleştirmeleri sağlanacak, herkes, yerinin ve konumunun neresi olduğunu bilecektir.

Günümüzde İslâmi kavramların ya asıl anlamları değiştirilmiş ya içleri boşaltılmış ya da tamamen kaldırılmıştır. Bunun sonucunda İslâm, isim olarak var olmasına, insanlar tarafından kabul edilmesine rağmen bir sistem ve nizam olarak maalesef hayatta yoktur. Bunun en büyük müsebbibi ise, Samiri soylu belamlardır.

Kur'ani gerçekler ortaya konulduğunda çıkarlarına halel gelenler, toplumun inanç değerlerini, yazdıkları kitap ve dergi satarak sömürenler, toplum üzerinde oluşturdukları yapay saltanatları yıkılacak endişesiyle çırpınmakta, çırpındıkça da batmaktadırlar.

Din tacirleri, toplumdan sakladıkları gerçeklerin su yüzüne çıkarmasından korktukları için vahyi esaslardan hareket edip Kur'ani gerçekleri insanlara anlatan Müslümanlara saldırmakta, onları karalamaktadırlar. Müslümanlar, toplumdan, bel'amlardan ya da zorba sistemden gelebilecek bütün tepki eleştiri, baskı ve saldırıları göze alarak Rab'lerine bir mazeret sunabilmek için vahyi gerçekleri ortaya koymalıdırlar.

Kur'ani kavramların, asıl anlamları dışında anlamlandırılmasının baş sorumluları, hiç şüphesizdir ki, topluma âlim diye tanıtılan bel'amlardır. Gerçek âlimin kim olduğunu bilmeyen toplum, kendilerine din adına bir şey anlatan herkesi âlim zannetmiş, ona inanmış ve peşinden gitmiştir. Bu durumu fırsata çeviren bel'amlar, toplumun dini değerlerini istismar etmiş, onları, maddi ve manevi olarak sömürmüşlerdir.

Kur'an, insanların iman ettikleri esaslar konusunda has-

sasiyet göstermeleri için her hususta olduğu gibi âlimin ve bel'amın kim olduğu konusunu da bütün açıklığı ile ortaya koymuştur. Gerçekten Rab'lerini razı etmek isteyenlerin, Kur'an'ı anlayarak okumaları, Kur'ani kavramları kaynağından öğrenmeleri gerekir.

Kur'an'da Âlim ve Bel'am Sıfatları

Kur'an, âlim ve bel'amın kimler oldukları, neler yaptıkları konusunda çok açık bilgiler verir. Kur'an'a vakıf olmayanlar, dinlerini sokak kültürü ve bel'amların anlattıklarından ibaret bilenler, âlim bel'am farkını bilmedikleri için kendilerine dinden söz eden, birkaç ayet ya da hadis okuyan kişilerin bel'am olduklarını bilmediklerinden onları âlim zannetmektedirler.

Kur'an'dan hareketle âlim ve bel'am konusuna bakıldığında, bel'amların, âlim olmadıkları, tam aksine İslâm düşmanı birer saptırıcı oldukları açığa çıkacaktır.

Âlimler

Âlimler, Allah'tan gereğince korkarlar, her söz ve fiillerinde yalnızca Rab'lerini razı etmeye çalışırlar.

"…Şüphesiz O'nun kullarından âlimler, Allah'tan gereğince korkarlar. Gerçekten Allah Azizdir, ğafurdur." (Fatır, 28)

Âlimler, hiçbir zaman egemen zorba güçlerden, beşeri sistemlerden makam mevki için ya da onlardan korktuklarından dolayı fetva vermez, her söz ve davranışlarında ancak Rab'lerinden korkar, O'nun rızasını gözetirler. Bu nedenle sadece Kur'an'dan ve en güzel örnek Rasulullah (as)'ın sünnetinden hareket ederler.

Bel'amlar

Bel'amlar, Allah'tan başkalarından, egemen güçlerden ve Tağuttan korkarlar, yaptıkları her işi onları razı etmek, onların gözüne girmek, kimi çıkarlar elde etmek için yaparlar.

"Sihirbazlar Fir'avn'e geldiler, dediler ki: 'Üstün gelenler biz olursak elbette bize bir ücret var!" (A'raf, 113)

"Bunun üzerine iplerini ve asalarını attılar ve dediler ki: 'Fir'avn'ın izzeti ile elbette biz galip geleceğiz' dediler." (Şuara, 44)

Fir'avn'dan korkan, ondan bir ücret alabilmek için çalışan bel'amlar, Hakka karşı çıkar, gerçeklere karşı batıl şeyleri ileri sürerler. Günümüzde durum aynıdır; sihirbazların, iman etmeden önce Fir'avn'ın izni ile toplanıp Hz. Musa (as)'ın getirdiği gerçeklere karşı çıktıkları gibi, Samiri soylu bel'amlar da,

tağuti sistemin izni olmadan hareket etmezler.

Âlimler

Âlimler, Allah'ın Kitabı'nı korumakla görevli olduklarından onu korurlar, Hakkı batılla bulayarak gerçekleri gizlemezler ve az bir ücret karşılığında Allah'ın ayetlerini satmazlar.

"Gerçekten Tevrat'ı biz indirdik, onda hidayet ve nur vardır. İslâm olan nebiler, onunla Yahudilere hüküm verirlerdi, fakihler ve âlimler, Allah'ın Kitabını korumakla görevlendirilmeleri sebebiyle onun şahit idiler. Öyleyse insanlardan korkmayın, benden korkun ve ayetlerimi az bir değere satmayın ve kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirdirler!" (Maide, 44)

Bel'amlar

Samiri soylu bel'amlar, izin alarak kurdukları ya da tağut tarafından bir mükâfat olarak yerleştirildikleri vakıf dernek gibi şirk ve küfür yuvalarında, Hakkı batılla bulayarak gerçekleri gizlerler, tağuti sistemin hoşuna gidecek fetvaları verirler. Yüce Allah (cc) onları, Hakkı batılla bulaştırmamaları konusunda uyarmakta, ancak onlar bildiklerini yapmaktadırlar.

"Hakkı bâtılla karıştırmayın ve siz Hakkı bildiğiniz halde gizlemeyin." (Bakara, 42)

Yüce Allah'ın bu uyarısına rağmen bel'amlar, bu ayetleri okuyup dururlarken Allah'ın ayetlerine aykırı hareketlerini sürdürmektedirler.

Âlimler

Âlimler, Rab'lerinden indirilen Kitab'ın bütününe iman ederler, ayetler arasında bir ayırım yapmazlar.

"O, sana Kitabı indirdi; onun bazı ayetleri muhkemdir, onlar Kitabın anasıdır, diğerleri de müteşabihdir. Ancak kalplerinde sapma olanlar, fitne çıkarmak ve kendilerince yorumlamak için onun Müteşabih olanlarına tabi olurlar, oysa onun tevilini Allah'tan başka kimse bilmez. İlimde derinleşenler: 'Ona iman ettik, hepsi Rabb'imiz katındandır' derler, akıl sahiplerinden başkası düşünüp öğüt almaz." (Al-i İmran, 7)

Bel'amlar

Bel'amlar, Kitabın bütününe iman etmezler, bu yüzden Kitabin bir kısmını alır bir kısmını terk ederler, anlamadıkları konularda fikir yürütürler, kendilerine göre tevil ederler.

"Biz, cehennemin muhafızlarını meleklerden başka yapmadık ve onların sayısını da kâfirler için intihandan başka bir şey yapmadık ki, Kitap verilmiş olanlar iyice inansın, iman edenlerin de imanı artsın. Kitap verilmiş olanlar ve

Mü'minler kuşkulanmasınlar. Kalplerinde hastalık bulunanlar ve kâfirler de: 'Allah, bu misalle ne demek istedi?' desinler. İşte böyle Allah, dilediğini şaşırtır, dilediğini hidayete erdirir. Rabb'inin ordularını kendisinden başkası bilmez. O, insanlara bir uyarıdan başka bir şey değildir." (Müddessir, 31)

Bel'amlar, Kur'an'dan sürekli bir kuşku içerisindedirler, yüce Allah'ın bildirdiklerini ya anlamazlıktan gelirler ya da gerçekten anlamazlar. Çünkü onların kalplerinde hastalık vardır, bu yüzden iman ile küfür arasında yalpalayıp dururlar.

"Bu arada yalpalayıp dururlar, ne bunlara, ne de onlara; Allah'ın saptırttığı kimseye artık ona bir yol bulamazsın!" (Nisa, 143)

Âlimler

Âlimler, söyledikleri doğrultusunda hareket ederek iman ettikleri Tevhidi esasları hayatlarında yaşarlar, o uğurda mücadele eder, savaşırlar ve hiçbir zaman bu mücadelelerinde ve Allah yolunda başlarına gelenden sıkıntı duymazlar.

"Nice nebilerle beraber birçok dinde rüsuh sahibi fakihler (Rabbaniler) çarpıştılar; Allah yolunda kendilerine isabet eden şeylerden yılmadılar, zayıflık göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever.

Sözleri, 'Rabb'imiz, bizim günahlarımızı ve işimizdeki taşkınlığımızı bağışla, ayaklarımızı sabit tut ve kâfirler kavmine karşı bize yardım et' demelerinden başka olmadı. Allah onlara, dünya karşılığını ve ahiret karşılığının en güzelini verdi, Allah, güzel davrananları sever." (Al-i İmran, 146-148)

Bel'amlar

İnsanlara nasihat ederler, insanlara 'Kur'an okuyun, dininizi Kur'an'dan öğrenin' derler ancak kendileri, söyledikleri doğrultuda hareket etmez, kendilerini unuturlar. Yüce Allah (cc), onlara, akıllarını kullanmalarını bildiriyor.

"Siz, insanlara imanı emredip kendinizi unutuyor musunuz, Kitabı okuduğunuz halde hâlâ akletmiyor musunuz?" (Bakara, 44)

Yüce Allah (cc), insanlara iyiliği emredip söyledikleri doğrultusunda yaşamayanları kitaplar yüklü merkeplere benzetmekte, onların, ayetleri inkâr ettiklerini bildirmektedir.

"Kendilerine Tevrat yükletilen sonra onu taşımayanların misali, kitaplar taşıyan eşeğin misali gibidir. Allah'ın ayetlerini yalanlayan kavmin misali ne kötüdür; Allah, zalim kavmi hidayete iletmez." (Cuma, 5)

Âlimler

Âlimler, hüküm ve fetvalarını, Allah'ın Kitabından verirler,

hiçbir zaman nefsani hareket etmezler, bilgi üzere hareket eder ve davetlerini bilgi üzere yaparlar.

"De ki: 'İşte benim yolum budur, Allah'a basiretle davet ederim, ben ve bana uyanlar da, Allah'ın şanı yücedir, ben müşriklerden değilim." (Yusuf, 108)

Âlimler, hiçbir şekilde Kitap dışında hareket etmez, şirke düşeceklerini bildiklerinden vahin dışına çıkmazlar, hoşlarına giden şeyleri yapmazlar.

Bel'amlar

Bel'amlar, her şeyi nefislerinin hoşuna gittiği için yaparlar; vahye bir bütün olarak teslim olmaz, Rasulün örnekliğini almazlar, nefislerinin hoşuna giden şeyleri alır, diğer örneklikleri bırakırlar, çünkü onlar, nefislerini ilah edinmişlerdir.

"Dedi ki: 'Ben, onların görmedikleri şeyleri gördüm; Rasulün eserinden bir avuç aldım peşinden ona attım; buna, nefsim beni teşvik etti." (Taha, 96)

Samiri'nin mazereti, günümüz bel'amlarının yaptıkları ile adeta özdeşlik arz ediyor. Günümüz bel'amları da, Allah'ın ayetlerini nefislerinin isteği doğrultusunda istismar etmekte ve kendi azgınlıkları için kullanmaktadırlar.

Samiri'nin söyledikleri aslında çok açık; cahil olan basiretsiz halkın cehaletinden yararlanarak, kurnazlığını kullanıp insanları kandırmış, onların manevi duyguları yanında maddi değerlerini almış ve insanları buzağı şeklindeki puta taptırmıştır. Samiri, bunu yapma nedeni olarak da nefsinin, bu yaptıklarını kendisine hoş göstermesiymiş.

Günümüz bel'amları, tıpkı Samiri gibi, hevalarını ilah edinerek Rasulün metodunu bırakmış, Hakkı batılla bulayarak ayetleri gizlemiş, onlardan sıyrılarak yere saplanmışlardır. Böylece Ahzab, 36. ayette belirtildiği üzere Allah ve Rasulü'nün hükmünü terk ederek Rasule karşı gelmiş, Mü'minlerin yolundan başka bir yola uymuşlardır ki bu yolun sonu cehennemdir.

"Allah ve Rasulü, bir işte hüküm verdiği zaman, Mü'min erkek ve kadın için o işi kendilerine göre seçme hakkı yoktur, kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse, muhakkak apaçık bir sapıklığa düşer." (Ahzab, 36)

Samiri, nasıl ki, ilah kavramını çarpıtarak, Hakkı batılla bulayarak insanları kandırıp saptırmış, onları Rab'leri yüce Allah'a isyan ettirmiş ise, günümüz Samiri soylu bel'amları da,

Tevhidi kavramları çarpıtarak, Hakkı gizleyerek insanları Tevhidi esaslardan ve Allah yolundan saptırmakta, tağuti sisteme itaat ettirmektedirler.

"Ey Rasul, küfürde yarış edenler seni üzmesin; onlar ki, kalpleri iman etmemiş, iken ağızlarıyla 'iman ettik' derler. Yahudiler arasında da yalana kulak verenler, sana gelmemiş olan bir kavme kulak verenler vardır. Onlar, kelimeleri yerlerinden kaydırırlar; derler ki, 'Eğer size bu verilirse alın, bu verilmezse sakının!' Allah birini şaşırtmak isterse, sen onun için Allah'a karşı bir şey yapamazsın. İşte onlar, o kimselerdir ki Allah, kalplerini temizlemek istememiştir. Onlar için dünyada rezillik vardır ve ahirette de büyük bir azap vardır." (Maide, 13)

Bel'amlar, tağuti sistemin kurallarına uygun konuşur, onların sözlerine kulak verirler, çıkarlarına uymayan Kur'ani kavramları değiştirerek, kelimeleri yerlerinden kaydırarak, iman ettikleri iddialarına aykırı hareket ederler. Kitap'ta olmayan şeyleri Kitap'tan, İslâm'danmış gibi insanlara anlatarak onları aldatırlar.

"Şüphesiz onlardan bir grup var ki, dillerini Kitapla eğip bükerler, siz Kitap'tan sanasınız diye, oysa o Kitaptan değildir ve derler ki: 'O, Allah katındandır' oysa o, Allah katından değildir. Allah'a karşı onlar, bilerek yalan söylerler." (3/79)

Bel'amların bunca küfür, şirk ve saptırmaları üzerine yüce Allah (cc), onları lanetlemiş, kalplerini katılaştırmıştır, böylece onlar, artık iman etmezler.

"Sözlerini bozmaları sebebiyle onları lanetledik ve kalplerini katı yaptık; kelimeleri yerlerinden değiştirdiler, kendilerine öğütlenen şeyi muhafaza etmediler ve unuttular…" (Maide, 13)

Âlimler

Âlimler, insanları kötü söz ve hareketlerden sakındırır, onların, haramlara bulaşmamaları konusunda uyarırlar ve hiçbir zaman insanları kendilerine çağırmazlar.

"Yarattıklarımızdan bir ümmet de, hidayete iletir, Hak ile adalet yapar." (A'raf, 181)

"Biz, onların kalplerine cesaret vermiştik; kıyam ettiler, peşinden dediler ki: 'Rabb'imiz, göklerin ve yerin Rabb'idir, biz O'ndan başka ilaha davet etmeyiz, çünkü o zaman saçmalamış oluruz." (Kehf, 14)

Bel'amlar

Bel'amlar, insanları kötülüklerden alıkoymadıkları gibi bir de her türlü kötülüğü bizzat üreten, teşvik eden, her türlü

ahlaksızlıkların işlenmesi için ruhsat veren, kötülüğün gerçek kaynağı olan ve Allah düşmanı olan tağuti sistemleri desteklemelerini isterler.

"Dinde rüsuh sahibi fakihler (Rabbaniler) ve âlimleri, onları, günah söylemelerinden ve haram yemekten men etselerdi ya; gerçekten yapmakta oldukları şey ne kötüdür." (Maide, 63)

Yüce Allah (cc), kötülüğün, şirk ve küfrün kaynağı olan, tuğyan ve azgınlığında sınır tanılayan, Yüce Allah'ın hükümlerini hiçe sayıp kendisi, Allah'ın kulları üzerine yasa çıkaran, insanları Allah'a yönelmekten alıkoyan tağutun reddedilmesini emreder, bunun için rasullerini gönderdiğini bildirir. Ancak bel'amlar, yüce Allah'ın bu hükmünü hiçe sayarak tağuti sistemlere destek olurlar, peşlerinden sürükledikleri yığınların da destek olmasını ister, onların küfür ve şirke düşmelerine neden olurlar.

"Andolsun biz, her millet içinde: 'Allah'a kulluk edin, tağuttan kaçının' diye bir rasul gönderdik; Allah, onlardan kimine hidayet etti, onlardan kimi üzerine de sapıklık hak oldu. İşte yeryüzünde gezin de bakın, yalanlayanların sonu nasıl olmuş!" (Nahl, 36)

"Dinde zorlama yoktur, doğruluk, sapıklıktan elbette seçilip belli olmuştur; kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak ki o, kopmayan, sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitendir, bilendir." (Bakara, 256)

Tağutun reddedilmesi, yüce Allah'a iman etmenin ilk şartı iken bel'amlar, tağuta destek olmayı, vatandaşlık görevi olduğunu söyleyerek insanları, Rab'lerine iman etmekten, O'na yönelmekten alıkoyarlar.

Tağutu reddetmeleri gerekirken onlarla içli dışlı olan bel'amlar, zilleti izzet sanarak onu putperest kâfirlerin yanında arıyorlar. Oysa yüce Allah (cc), kâfirlerle hiçbir şekilde dostluk kurulmamasını bildirmektedir.

"Onlar Mü'minleri bırakıp kâfirleri dostlar ediniyorlar, izzeti onların yanında mı arıyorlar! Şüphesiz bütün izzet Allah'ındır." (Nisa, 139)

Kimi TV programlarında bel'amların, sorulan sorular, yapılan röportajlar karşısında nasıl renkten renge, şekilden şekle girdikleri, gerçekleri, dillerini eğip bükerek değiştirdikleri herkes tarafından görülmektedir. Bunlar, Hakkı ortaya koyup gerçekleri anlatmaları gerekirken, zillet içerisinde gerçekleri tahrif ediyor, tahrif edenlere

karşı çıkmıyor, aynı suça ortak oluyorlar. Oysa ya onlara onurlu bir tavırla cevap vermeleri ya da orada bulunmamaları gerekir.

Yüce Allah (cc), Allah'ın ayetleri ile alay edilen yerlerde durulmamasını, ya da konuyu değiştirmelerini bel'amlardan isterken onlar, her türlü çirkefliğin yapıldığı televizyon kanallarına çıkarak yüce Allah'ın bu hükmüne aykırı hareket etmektedirler.

"Muhakkak ki O, size Kitap'ta indirmişti ki, eğer Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman onlar, başka bir söze dalıncaya kadar onlarla beraber durmayın; o zaman siz de onlar gibi olursunuz. Şüphesiz Allah, bütün münafık ve kâfirleri cehennemde toplayacaktır." (Nisa, 140)

Âlimler, Risalet önderlerinin yolunu takip ederlerken bel'amlar, Risalet önderlerinin ve Müslümanların yolundan ayrılmış, onlara ihanet etmişlerdir. Bu durumları ile belamlar, Hak yolu terk etmiş, şeytana tabi olmuş batıla saplanmışlardır. Onlar, bu sapıklıkları içerisinde, içerisinde ebedi olarak kalmak üzere cehenneme sürüleceklerdir.

"Allah, nasıl hidayet verir; iman ettikten, Rasul'ün hak olduğunu gördükten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra inkâr eden bir topluma Allah, zalim topluma hidayet vermez." (Al-i İmran, 86)

"Kim, kendisine hidayet açıklandıktan olduktan sonra Rasul'e karşı gelir ve Mü'minlerin yolundan başkasına uyarsa, onu döndüğü yola yöneltiriz ve cehenneme sokarız; ne kötü bir dönüştür!" (Nisa, 115)

Bel'amların Durumu

Bel'amlar, küfür ve şirke karşı Tevhidi esasları anlatmamış, tam aksine bu kavramları gizlemiş, kimi çıkar ve endişeleri nedeniyle zillet içerisinde tağuta yaranmaya çalışmış, Tevhid ve şirk, iman ile küfür ayetlerinin hemen tümünü görmezden gelmiş, bile bile Allah'ın ayetlerine aykırı hareket etmişlerdir.

Yüce Allah (cc), ayetleri bildikleri halde o ayetler doğrultusunda hareket etmeyenlerin, bu ayetleri insanlara açıklamayanların durumunu, salyalarını akıtan köpeklere benzetmektedir

"Onlara, kendisine ayetlerimizi verdiğimiz fakat onlardan çıkıp ayrılan, bu yüzden şeytana tabi olan, böylece azgınlardan olan kişinin haberini oku!

Eğer dileseydik elbette onu, onlarla yükseltirdik, fakat o, yere

saplandı ve hevesinin peşine düştü, onun durumu, tıpkı şu köpeğin durumuna benzer ki, üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, onu bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan toplumun durumu budur. Bu kıssayı anlat, belki düşünürler." (A'raf, 175-176)

Belam İbn Baura, Tevhidi esasları, Kur'ani gerçekleri bilmesine rağmen kimi çıkar, endişe ve korkuları nedeniyle bunları gizleyip açıklamamış, bildiklerinin aksine hareket ederek döneminin tağutuna itaat etmiştir. Yüce Allah (cc), onun durumunu şöyle açıklamış, onun gibi olanların durumuna dikkatleri çekmiş, bu kıssayı düşünmelerini istemiştir.

Şu bir gerçektir ki, yüce Allah'a iman ettiklerini iddia ettikleri halde Allah'ın hükümleri doğrultusunda yaşamayanlar, tıpkı yüce Allah'ı inkâr eden ateistler gibi aslında o ayetleri inkâr etmişlerdir. Bu nedenle ateistlerle ayetleri kabul ettikleri halde onlar doğrultusunda hayatlarını düzenlemeyenlerin akıbetleri aynıdır.

Bel'amların Cezası

Hakkı batılla bulayıp gerçekleri gizleyen, kitap ve dergiler çıkarıp satarak az bir ücret karşılığında Allah'ın ayetlerini satan, tağutu reddetmeyip kendileri ile beraber insanları da tağuta kulluk etmeye çağıran, Risalet önderlerine ve Tevhid erlerine ihanet eden bel'amlara yüce Allah (cc), lanet etmekte, acıklı bir azabı müjdelemektedir.

"Muhakkak ki, açık delillerden indirdiğimiz hidayeti, biz Kitapta insanlara açıkça belirttikten sonra gizleyenler, işte Allah onlara lanet eder ve bütün lanet edebilenler onlara lanet eder." (Bakara, 159)

"Şüphesiz, Allah'ın indirdiği Kitap'tan bir şey gizleyen ve onu az bir değere satanlar, işte onlar, karınlarına ateşten başka bir şey koymuyorlar. Allah Kıyamet günü onlarla konuşmayacak ve onları temizlemeyecektir. Onlar için acıklı bir azap vardır. İşte onlar, hidayet karşılığında sapıklığı, mağfiret karşılığında azabı satın alan kimselerdir; ateşe karşı ne kadar da dayanıklıdırlar(!)" (Bakara, 174-175)

Âlimlerin, yüce Allah'ın rızasını gözetip her söz ve fiillerini ona göre yapmalarına karşılık bel'amlar, kendilerini ve çıkarlarını düşünerek her söz ve davranışlarını, tağuti sistemi idare edenlerin rızasına göre yaparlar, onları överler, onlarla beraber bulunmaya çalışırlar.

Rasulullah (as), Küfür ve Şirki Tasdik Mercii Değildir

Tem-Ağustos
Eylül 2016
Sayı: 48

Tarihi süreçte hemen her dönemde, Risalet önderleri rasullere karşı sürekli bir tepki olmuş, rasuller, müşrik ve kâfirler tarafından kınanmış, alaya alınmış, hakarete maruz kalmış, saldırıya uğramış, nihayetinde birçokları ya öldürülmüş ya öldürülmek maksadıyla kendilerine saldırılmış ya da yurtlarından sürülmüşlerdir. Yüce Allah (cc) bu durumu şöyle bildiriyor.

"Andolsun senden önce de rasuller yalanlanmıştı, onlara yardımımız gelinceye kadar yalanlandıkları ve eziyet edildikleri şeylere karşı sabrettiler. Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek yoktur; sana gönderilenlerin haberlerinden geldi." (En'am, 34)

"Andolsun senden önceki rasullerle de alay edildi, fakat onlardan alay eden kimseleri, o alay etmekte oldukları şey kuşatıverdi." (Enbiya, 41)

Risalet önderlerine karşı şirk ve küfür cephesi tarafından yapılan inkâr, düşmanlık ve saldırılar, Tevhid şirk mücadelesinin ana omurgasını oluşturuyordu. Şirk ve küfrün temsilcileri, rasullere saldırmakla onların getirdikleri Tevhidi esasları engellemeyi düşünüyorlardı. Buna karşı Risalet önderleri, var güçleri ile ve hayatları pahasına Tevhidi esasları anlatıyorlardı.

"Ve böylece Biz, her nebiye günahkârlardan bir düşman kıldık, hidayet edici ve yardımcı olarak Rabb'in yeter." (Furkan, 31)

"Rasullerimizden senden önce gönderdiğimiz kimsenin sünnetidir; Bizim sünnetimizde bir değişiklik bulamazsın." (İsra, 7)

Müşriklerin, kendilerine Tevhidi esasları anlatan rasullere karşı tepkilerinin temelinde onların getirdikleri ilahi mesajın inkâr edilmesi yatmaktadır. Küfür ve şirk cephesi, rasulleri kötüleyerek getirdikleri ilahi mesajın insanlara tarafından kabulünü engellemeye çalışıyorlardı.

"Elbette biliyoruz, onların söyledikleri şeyler gerçekten seni üzüyor, doğrusu onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler, Allah'ın ayetlerini bilerek inkâr ediyorlar." (En'am, 33)

Geçmiş müşrik ve kâfirler, gerek rasullere, gerekse Tevhidi esaslara karşı inkârlarını, tepki-

lerini açıkça ortaya koyuyor, saflarını net bir şekilde belirliyorlardı. Günümüz rasul ve Tevhidi esaslar inkârcıları ise kişilik ve karakter olarak geçmiş kâfir ve müşriklerle kıyaslanamayacak derecede düşük düzeyde, hatta bunlardan mahrumdurlar.

Kur'an'da Rasulullah(as)'ın Konumu

Kur'an, Rasulullah(as)'ın kim olduğunu, konumunu, durumunu, sorumluluk sahasını, yetkilerini, yapacaklarını ve yapmayacaklarını çok açık bir şekilde ortaya koymuş, yüce Allah'a ve Rasulü'ne iman edeceklerin buna göre hareket etmelerini bildirmiştir.

Kur'an, Rasulün, kendisine indirilen ayetlere teslim olanların ilki olduğunu ve dini Allah'a halis kılarak kulluk yapmakla emrolunduğunu, bunun aksine hareketin yüce Allah'a isyan olacağını bildirmiş, Rasulullah (as) da buna göre hareket etmiştir.

"De ki: 'Şüphesiz bana, dini O'na halis kılan olarak Allah'a gerçekten kulluk etmem emredildi. Ve bana muhakkak, Müslümanların ilki olmam emredildi' De ki: 'Şüphesiz ben, Rabb'ime isyan edersem, büyük bir günün azabından gerçekten korkarım' De ki: 'Dinimi O'na halis kılan olarak Allah'a kulluk ediyorum.' (Zümer, 11-14)

"O'nun ortağı yoktur ve işte böyle emrolundum ve ben, Müslümanların ilkiyim." (En'am, 163)

Rasulullah (as), söz ve hareketlerinde, hiçbir şekilde ve şartta bu ilahi hükümlere aykırı konuşamaz, hareket edemez. Aksi halde Rabb'ine isyan edeceğini ve şirk koşacağını, bunun ise ne demek olduğunu bilir. Rasulullah (as), yüce Allah'a karşı kulluk ve sorumluluk bakımından diğer insanlardan hiçbir farkının bulunmadığının bilincinde, bu nedenle de her konuda oldukça dikkat etmekte ve hassasiyet göstermekteydi.

"De ki: 'Şüphesiz ben de sizin benzeriniz bir insanım; bana, ilahınızın muhakkak bir tek ilah olduğu vahyediliyor. Öyleyse kim, Rabb'ine kavuşmayı umuyorsa salih amel yapsın ve kesinlikle Rabb'ine ibadete hiç kimseyi ortak etmesin." (Kehf, 110)

Yüce Allah (cc), gönderdiği elçilerinin durumlarını, sorumluluklarını, insanlara karşı tutumlarının ne olması gerektiğini açık bir şekilde bildirmiş, iman edenlerin rasullere, Kur'an'da bildirildiği şekilde iman etmelerini istemiştir.

Tarihi süreçte, her konuda olduğu gibi rasullere bakış açısında da sapmalar olmuş, sonradan gelen nesiller arasından bazı

kimseler, rasullere kutsiyet atfederek onları adeta ilahlaştırmışlardır. Kur'an, rasullerin de beşer olduklarını, vahyi getirmeleri dışında diğer insanlardan bir farklarının bulunmadığını apaçık bir şekilde bildirmiştir.

"Andolsun, biz senden önce de rasuller gönderdik, onlara eşler ve çocuklar verdik. Allah'ın izni olmadan bir rasulün, bir ayet getirmesi olacak şey değildir; her ecel için bir yazı vardır." (Rad, 38)

Kur'an, rasullerin de insan olduklarını, bu nedenle kimi zaman yanlışlar yaptıklarını, ancak kendilerine doğru olanın bildirildiğini haber vermektedir. Hz. Muhammed (as) da kimi hatalar yapmış ancak anında yüce Allah (cc) tarafından ya doğrudan ya da önceki rasullerden örnekler verilerek uyarılmıştır.

Rasulullah (as) ve Tevhidi Esasları İnkâr Edenler

Günümüz rasul ve Tevhidi esaslar inkârcıları, iki gruba ayrılmaktadır. Bunlardan bir grubu, Rasulullah (as)'ı açıkça reddederek, diğer grup ise kabul etmiş görüntüsü vererek ve onu olduğundan farklı göstererek asıl Rasul konumunu reddetmektedirler. Böylece her iki grup Tevhidi esasları, Rasulullah (as) şahsını kullanarak inkâr etmektedirler.

Rasulullah(as)'ı Kabul Etmiş Görünerek Ona ve Tevhidi Esaslara Düşman Olanlar

Gerek İsrailiyat, gerekse İslâm düşmanları, açıkça cephe alarak karşısına çıkamadıkları İslâmi esasları ve Kur'ani gerçekleri, içten içe fitne yayarak İslâmi gerçekleri bulandırmaya, onun insanlar tarafından kabul edilmesini engellemeye çalışmışlardır. Onlar, bu fitne ve fücurlarını, Kur'an'ı bozarak yapamadıkları için, Rasulullah (as)'a atfen yalanlar uydurarak bu çirkin ve hain emellerini uygulamaya koymuşlardır.

Onlar, Rasulullah (as)'ı kabul etmiş görünerek onun adına uydurdukları ya da uydurulan yalan ve iftiraları hadis adı altında sürekli gündem yaparak Rasulullah (as)'a, her türlü hakareti yapmakta, onu insanların gözünden düşürmeye çalışarak onun ve getirdiği Tevhidi esasların insanların kabul etmesine engel olmaya çalışmaktadırlar.

Müfteriler, içerisinde bulundukları şirk ve küfrü gizlemek ve meşru göstermek adına Rasulullah (as) adına hadis adı altında yalanlar uydurmaktadırlar. Onlar, Rasulullah (as)'a atfen uydurdukları yalanlarla onu, ya adeta ilah edinmekte, ya yüce

Allah'a karşı bir güç olarak çıkarmakta ya da içerisinde bulundukları küfür ve şirki tasdik edici biri gibi göstermektedirler.

Müfteriler, Rasulullah (as)'a atfen uydurdukları yalanlarla Allah'a ve Rasulü'nün üzerine iftira atmakta, onları, Kur'an ayetlerine eş tutmakta, hatta Kur'an'dan da üstün kabul etmekte, bunun sonucunda Kur'an'ı, kendilerinin anlamayacağını iddia ederek Kur'an'dan ve Kur'an'da bildirilen Tevhidi esaslardan habersiz kalmakta, ondan yüzçevirmektedirler.

Yalanı din edinip ona göre bir hayat ortaya koyanlar, hadis diye uydurdukları yalanların Kur'an'a ve Rasulullah (as)'ın fiiliyatına ve o konuda söylediği doğru sözlere taban tabana zıt ve çelişkili olduğunu bile anlamayacak kadar kör, basiretsiz ve düşünmekten yoksundurlar.

Müfteriler, uydurdukları yalanların Rasulullah (as)'a ait olduğunu teyit ettirmek için Kur'an'ı da kendi çirkin emellerine alet etmekten çekinmiyorlar. Uydurdukları yalanları, Rasul (as)'a mal ettikten sonra bu müfteriler, Rasulullah (as)'ın hevadan konuşmadığını söyleyerek Necm suresini yalanlarına destek olarak kullanıyorlar.

"O, hevadan konuşmaz, şüphesiz o, ancak vahyedilen bir vahiydir." (Necm, 3-4)

"O hevadan konuşmaz" ayeti, Rasulullah (as)'ın, ilahi mesajı okurken söylediklerinin vahiyden başka bir şey olmadığını bildiriyor. Oysa aynı Rasul (as), hem toplumsal konularda hem de aile hayatındaki ilişkilerinde kendi hevasından konuşmakta, kimi zaman bu konuşmalarında hata yapmakta ve bu nedenle Rabb'i tarafından uyarılmaktadır.

Rasulullah (as)'ın her söylediğinin vahiy olduğunu iddia etmek Kur'an'ı anlamamanın apaçık bir göstergesidir. İster bilinçli, ister bilinçsizce söylensin, böyle bir iddia, aynı zamanda Kur'an'da çelişki olduğu imajını da oluşturmaktır ki bu, çok ağır bir sorumluluk ve büyük bir iftiradır.

Rasulullah (as)'ın, Rasul olarak tebliğ ettikleri vahiydir; bunun dışında sözleri, tamamen indi görüşleridir ve bu görüşlerinde isabet de eder, yanılabilir de. Bu, insan olmanın doğal bir sonucudur; o, uyardığı zaman vahiyle, sosyal ve beşeri ilişkilerinde ise bir beşer olarak konuşur, ilişkilerini sürdürür. Rasulullah (as), indi görüşlerinde yanıldığında küfre girmeyeceği gibi, isabet ettiğinde de o isabet ettikleri vahiy değildir.

Rasulullah, Küfür ve Şirki Tasdik Mercii Değildir

"De ki: 'Şüphesiz ben sizi vahiyle uyarıyorum; ancak sağır olanlar, uyarıldıkları zaman çağrıyı işitmez." (Enbiya, 45)

Rasulullah (as)'ın her söylediği sözün vahiy olduğunu iddia etmek, Rasulullah (as)'ın programlanmış bir robot ya da ses doldurulmuş bir kaset olduğunu iddia etmektir ki bu Rasulullah (as)'a yapılmış çok büyük bir hakaret ve iftiradır.

Günümüz cahiliye insanları da Hz. Muhammed (as)'ı Rasul olarak kabul etmiş, ancak onun her söylediğinin vahiy olduğunu iddia ederek onu ilahlaştırmışlardır. Rasulullah (as) için Rabb'imizin buyurduğu "O hevadan konuşmaz" ifadesi, onun her söylediğinin değil, vahyi insanlara ulaştırırken söylediklerinin kendisine vahyedilen vahiyden başka bir şey olmadığıdır.

Rasulullah (as), kendisine gelen ayetleri insanlara ulaştırırken onu dinleyen müşrikler, onun hevasından konuştuğunu iddia ediyorlardı. Yüce Allah (cc) da, müşriklerin bu iddialarını yalanlıyor ve Rasulü'nün o anda söylediklerinin vahiy olduğunu bildiriyor.

Rasulullah (as), Rasul oluşunun yanında, aynı zamanda bir beşer idi; o, üzerindeki sorumluluk gereği ve vahiyle bizzat yüzyüze oluşu nedeniyle yüce Allah'ı razı etmeyi herkesten daha fazla istiyordu. Bunun için de söz ve hareketlerinde ve her konuda daha dikkatli hareket ediyordu. İşte, yüce Allah (cc), onu bu haliyle örnek gösteriyordu.

Rasulullah (as), tebliğ etmekle görevli bulunduğu Tevhidi esaslara aykırı herhangi bir söz ve hareketinin bulunması durumunda yüce Allah'ın azabına uğrayacağını çok iyi biliyordu. Bu nedenle azami hassasiyetle hareket ediyor, sözlerini seçerek söylüyordu. Rasulullah (as), kimi zaman yaptığı hatalara ve sarf ettiği sözlere karşılık Rabb'inden şiddetli uyarılar alıyordu.

Rasulullah(as)'a Atfen Uydurulan Yalanlar, Allah'a ve Rasulü'ne Hakarettir

Müfterilerin, Rasulullah (as)'a atfen uydurdukları yalanlara bakıldığında bunların, hem Kur'an'a, hem de Rasulullah (as)'ın o konuda söyledikleri doğru sözlere aykırı oldukları apaçık bir şekilde görülmektedir. İşte bunlardan birkaç örnek:

Mirac Hadisi

Rasulullah(as)'ın Mirac'ını kullanıp onunla ilgili en seviyesiz yalanları uyduranlar, apaçık bir şekilde Allah'a ve Rasulü'ne

iftira etmekte, yüce Allah'ın kullarının halini bilmediği kanaatini oluşturmakta, Rasulullah(as)'ı, adeta ve hâşâ ahmak yerine koymaktadırlar. Bunlar, ister bilinçli ister bilinçsizce bu yalanları yaysınlar ve sahiplensinler, apaçık bir şekilde Allah'a ve Rasulü'ne düşmandırlar.

Bu müfteriler, uydurdukları Mirac hadisi ile yüce Allah'ın, kullarının hâşâ durumlarını bilmediğini, kullarının ne kadar yük kaldırıp kaldırmayacağı konusunu, hâşâ Hz. Musa (as)'ın akıl vermesiyle öğrendiğini, Hz. Muhammed(as)'ın Hz. Musa(as)'ın sözü ve uyarısı ile dokuz defa yüce Allah'ın katına çıkıp indiğini iddia etmektedirler. Bu apaçık bir şekilde küfür ve şirktir. Bu Mirac hadisi yalanını savunan herkes, bu küfür ve şirke, bilerek ta da bilmeyerek ortak olmaktadırlar.

Kullarına şah damarlarından yakın olan, onlarla kalpleri arasına giren, onların kalplerinden geçeni en iyi bilen yüce Allah (cc), elbette kullarının neye güç yetirip yetirmeyeceklerini, Hz. Musa(as)'dan da, tüm insanlardan da en iyi bilendir.

"Ey iman edenler, size hayat verecek şeylere çağırdığı zaman Allah'a ve Rasulü'ne icabet edin ve bilin ki, şüphesiz Allah, kişi ile onun kalbi arasına girer ve muhakkak siz, O'nun huzuruna toplanacaksınız." (Enfal, 24)

"Andolsun insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne vesvese verdiğini biliriz, biz ona şah damarından daha yakınız." (Kaf, 16)

Yüce Allah'ı hakkı ile tanımayan müfteriler ve onların takipçileri, bu ayetleri okumadıkları, okudukları halde es geçip anlamadıkları için yüce Allah'ı, hâşâ kullarının halinden habersiz zannetmektedirler.

"Allah'ın kadir olduğunu hakkıyla takdir edemediler, şüphesiz Allah çok güçlüdür, azizdir." (Hac, 74)

"Allah'ı hakkıyla takdir edemediler, kıyamet günü yer, tamamen O'nun avucundadır, gökler de sağ elinde dürülmüştür. O yücedir, onların ortak koştuklarından münezzehtir." (Zümer, 67)

Müşrikler, yüce Allah'ı yeterince tanımadıkları için her dönemde O'na ve rasullerine olmadık iftiralar atmışlar, küfür ve şirklerini kendi yanlarından uydurdukları yalanlarla O'na ve Rasulü'ne mal ederek gizlemeye çalışmışlardır.

Günümüzde, yüce Allah'ı gereğince bilmeyen ve gereğince iman etmeyen Samiri soylu bir belam da, yüce Allah'ın gaybı bilmediğini iddia ederek bu iddiası ile Mirac hadisi yalanını

uyduranları tasdik etmektedir. Kur'an'ın ifadesi ile bunlar, düşünmeyen, akletmeyenlerdir.

"Yoksa sen onların çoğunun gerçekten işittiklerini ya da akletiklerini mi sanıyorsun! Şüphesiz onlar, ancak hayvanlar gibidir, bilakis onlar, yolca daha sapıktır." (Furkan, 44)

"Allah, onların kalplerine ve kulaklarına mühür vurmuş ve gözlerine de perde indirmiştir; onlar için büyük bir azap vardır." (Bakara, 7)

İşte yüce Allah'a ve Rasulü'ne iftira atanların durumu budur; onlar, iman etmezler!

Rasulullah (as), Yüce Allah'a Rağmen Helal ve Haram Koyamaz

Rasulullah (as), kendisine inen vahye teslim olanların ilki olarak vahye aykırı hiçbir şey söylememiş ve yapmamıştır. O, söyleyip yaptığı her şeyi, iman edip teslim olduğu ilahi hükümlere uygun söylemiş ve yapmıştır. Zaten iman edip teslim olması ve rasul olması da böyle yapmasını zorunlu kılmaktadır. Bunun dışında müfteriler tarafından, vahye ve Rasulullah (as)'ın vahiy doğrultusundaki sözlerine aykırı uydurulan her şey, onun sözü değildir.

Rasulullah (as), kendisine inen ayetlere teslim olanların ilki olduğundan, ister istemez her konuda ince elemek ve sık dokumak zorundadır. Çünkü o, ayetlere aykırı söz ve hareketlerin sonlarının ne olacağını en iyi bilendir.

"Dillerinize yalan vasfederek bir şey için: 'Bu helaldir ve bu haramdır' demeyin; yalan uydurup Allah'a iftira etmiş olursunuz. Şüphesiz, yalan uydurup Allah'a iftira edenler, kurtulamazlar." (Nahl, 116)

Rasulullah (as), bu uyarı doğrultusunda insanları uyarıyor, helal haram konusunda dikkatli olmalarını, yüce Allah'ın koyduğu helal ve haramlara uyulmasını, bunun dışında helal haram konulmamasını insanlara bildiriyordu.

"Allah'ın kitabında helal kıldığı helal, haram kıldığı haramdır; hakkında sustuğu ise serbesttir. Allah'ın serbest bıraktıklarını kabul edin ve bilin ki Allah hiçbir şeyi unutucu değildir." *(Ebu Davud K Etime 39; Tirmizi K Libas 6; İbni Mace K Etime 60)*

Rasulullah (as) kendisi, hiçbir zaman yüce Allah'ın koyduğu helal haram hükmüne aykırı hareket etmemiş, insanları da bu konuda dikkatli olmaları hususunda uyarmıştır. Rasulullah (as), aynı zamanda toplumun önderi, devletin başı idi;

bu nedenle gerektiği zamanlarda toplumun huzur ve refahı için, yüce Allah'ın koyduğu helal haram hükmüne aykırı olmayan helal ve haramlar koymuştur. Bunun, konulan ilahi hükme aykırı bir yönü yoktur.

Rasulullah (as), elbette Rasul oluşu yanında bir beşerdir de; bu nedenle zaman zaman eşleri ile münasebetlerinde eşlerinin kimi söz ve tavırlarına karşı tepki göstermekte, onlara karşı kırgınlığını dile getirmektedir. Bu kırgınlığı sırasında bazen tepkisel olarak bazı sözler de sarf etmektedir. İşte bunlardan biri de Tahrim suresine konu olmuş, yüce Allah (cc), Rasulü'nü, sarf ettiği sözlerinde daha dikkatli olması konusunda uyarmıştı.

"Ey Nebi, niçin, Allah'ın sana helal kıldığı şeyi, neden eşlerinin, hoşnutluğunu arzulayarak haram kılıyorsun! Allah bağışlayandır, esirgeyendir." (Tahrim, 1)

Rasulullah (as), bu ayet üzerine Rabb'inden bağışlama dilemiş, Rabb'i de onu bağışlamıştır. Ancak ne yazıktır ki, kendi sülfi arzularını tatmin etmek için bazı kimseler, kendileri için bazı helal ve haramlar koymuşlar, Rasulullah (as)'ın üzerine iftira atarak bunu da hadis diyerek yalan uydurmuşlardır. Oysa Rasulullah (as), yüce Allah'ın, kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz şeyleri, hiçbir zaman haram kılmamıştır, kılamamıştır.

"De ki: 'Kim haram etti Allah'ın, kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları!' De ki: 'O, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü de onlara mahsustur.' İşte bilen bir topluluk için ayetleri böyle açıklıyoruz." (A'raf, 32)

Özellikle günümüzde birçok örneği görüldüğü üzere, sözde takva adına yüce Allah'ın helal kıldığı temiz yiyecekleri kendilerine haram kılanlar, bu haddi aşmalarını da Rasulullah (as)'ın üzerine iftira atarak ona mal etmeye çalışmaktadırlar. Şu ayeti okuyan ve ona teslim olanların ilki olan Rasulullah (as)'ın, müfterilerin iddia ettikleri gibi yüce Allah'ın, helal ve temiz kıldığı şeyleri kendisine haram kılması mümkün olur mu hiç!

"Çocuklarını ahmakça, bilgisizce öldürenler muhakkak ziyana uğradılar ve Allah'ın kendilerini rızıklandırdığı şeyleri, Allah'ın üzerine iftira atarak haram kılanlar, muhakkak sapmışlardır ve hidayet bulamamışlardır!" (En'am, 140)

Rasulullah(as)'ın, toplumun yararına helal ve haram kıldığı şeyler, Rabb'inin bu konudaki hükümleri paralelinde olmuş-

Rasulullah, Küfür ve Şirki Tasdik Mercii Değildir

tur. Yüce Allah (cc), Rasulü'nün hangi konuda helal haram koyacağını şöyle açıklamaktadır.

"Onlar, yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o Rasule, ümmi Nebi'ye tabi olurlar. O, kendilerine iyiliği emreder, kendilerini kötülükten meneder; onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar, onların ağırlıklarını ve üzerlerinde bulunan bağları indirir. Artık ona iman eden, saygı gösteren, ona destek olup yardım eden ve onunla beraber indirilen nura uyanlar, işte onlar, kurtuluşa erenlerdir." (A'raf, 157)

Müfteri yalancılarının uydurdukları deve idrarı ve benzeri şeylerin yukarıdaki ayetlere iman eden ve teslim olanların ilki olan Rasulullah (as) tarafından ifade edilmesi elbette mümkün değildir. Bunları uyduranlar, açıkça ifade etmeseler de Rasulullah (as)ı kötülemeye çalışan, ona düşman olan kimselerden başkaları değildir.

Rasulullah (as), Vahye Aykırı Konuşamaz, Hareket Edemez

Rasulullah (as), yüce Allah'ın muhalifi değil, O'nun Rasulü'dür; bu nedenle söyleyip yaptığı her şey, elçilik vasfına aykırı olmayan, Rabb'inin indirdiği hükümlere uygun olan şeylerdir. Aksine bir şey söyleyip yapması durumunda hem elçilik görevini yapmamış olacak, hem de başına nelerin geleceğini en iyi bilen de elbette Rasulullah (as)'ın kendisidir. Çünkü şu ilahi uyarılara muhatap olan, birinci derecede odur!

"Şayet o, bazı sözleri uydurup bize atfen söyleseydi, Biz de onun sağını alırdık, sonra onun can damarını keserdik, sizden hiçbir kimse de ona engel olamazdı." (Hakka, 44-47)

"Gerçekten neredeyse seni, sana vahyettiğimizden ayırıp ondan başkasını üstümüze iftira atman için kandıracaklardı, işte o zaman seni dost edinirlerdi. Eğer biz seni gerçekten sağlamlaştırmamış olsaydık, neredeyse onlara biraz yanaşacaktın, o zaman sana hayatın iki kat ve ölümün iki katı (azabı)nı tattırırdık, sonra bize karşı kendine bir yardımcı bulamazdın." (İsra, 73-75)

Bu Kur'ani gerçekleri görmezden gelen ya da bunlardan habersiz olan müfteriler, Allah Rasulü adına öyle şeyler uydurdular ki Rasulullah (as)'ı, adeta yüce Allah'ın rakibi, muhalifi gibi gösterdiler. İşte bunlardan bir tanesi:

"Benim şefaatim, ümmetimden büyük günah işleyenleredir." *(İbn Mace, 4310)*

Bu ve benzeri daha birçok

uydurulmuş sözlere bakıldığında bunların, Kur'an ile taban tabana zıt oldukları apaçık bir şekilde görülecektir. Bu yalan sözlerin amacı, nasıl olsa Rasulullah (as)'ın şefaat edeceği duygusuyla insanları günah işlemeye sevk etmek, böylece Kur'an'da, yüce Allah'ın bağışlamayacağını bildirdiği günahların işlenmesini sağlamaktır.

Bu yalanları uyduran müfteriler, doğru yolun üzerine oturan şeytanın yardımcılarından başkaları değillerdir. Bunlar, insanların Rab'lerine isyan etmelerinin önünü açarak onları saptırmakta ve onların yüce Allah'ın azabına sürüklemelerine sebep olmaktadırlar. Kur'an'da büyük günahların ne olduğu apaçık bir şekilde açıklanmıştır.

Kur'an'da Büyük Günahlar

Yüce Allah'a şirk koşmak, haksız yere bir canı öldürmek, tağuta ve tağuti sistemlere itaat etmek, zina yapmak, faizle iştigal etmek, Allah'a ve Rasulü'ne iftira etmek,

Allah ve Rasulü'nün arasını ayırıp Rasulü inkâr etmek, rasullerden bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr etmek,

İman edilen esaslar doğrultusunda yaşamamak ya da bu esaslardan sıkıntı duymak, Hakkı batılla bulandırıp Tevhidi gerçekleri gizlemek,

Az bir değer karşılığında Allah'ın ayetlerini istismar edip çarpıtmak, bu ayetleri kullanarak para kazanmak,

Dünyevi değerleri, Allah ve Rasulü'nden ve O'nun yolunda cihat etmekten üstün tutmak, övünüp böbürlenmek, yüceltmektir.

Bu sayılan günahları işleyenlerin, o günahları işledikten hemen sonra hemen tevbe etmeleri halinde bağışlanacakları, aksi halde tevbe etmeden ölmeleri halinde kesinlikle bağışlanmayacaklarını bildirilmektedir.

Şirk, yüce Allah'ın yanında başka kimseleri güç ve otorite sahibi bilmek, yüce Allah'ın Ulûhiyet, Rububiyet ve Meliklik sıfatlarına, başkalarını ortak etmek, O'na ait olan sıfatlardan bir ya da birkaçının başkalarında da olabileceğine inanmak,

Tağutu reddetmemek, yüce Allah'ın hükümleri ile beraber beşeri hükümleri de kabul etmek, yüce Allah'tan başkasını O'nu sever gibi sevmek, Allah'tan korkulduğu kadar başkalarından korkmak,

Allah ve Rasulü'nün, koydukları hükmü bırakıp bireysel arzulara uymak, Mü'minlerin

Rasulullah, Küfür ve Şirki Tasdik Mercii Değildir

tabi oldukları kanunları, yolları bırakıp başka yollara, kanunlara uymaktır.

Bu büyük günahları işleyenler, tevbe etmeden ölmeleri halinde suçlu kimseler olarak ebediyen cehennemde kalacaklardır.

Yüce Allah (cc), büyük günahlardan sakınmaları halinde kullarının küçük günahlarını bağışlayacağını, tevbe edilmeden ölünmesi durumunda büyük günahlarını bağışlamayacağını, onlar için ebedi ve acıklı bir azabın olduğunu bildirmiştir.

"Onlar ki, küçük hatalar hariç, günahın büyüklerinden ve çirkin işlerden kaçınırlar. Şüphesiz Rabb'inin mağfireti geniştir. O, sizi topraktan inşa ettiği zaman ve annelerinizin karınlarında cenin olduğunuz zaman sizi en iyi bilendir, o halde kendinizi temize çıkarmayın, çünkü O, korunanı daha iyi bilir." (Necm, 32)

"Eğer size yasaklanan büyük günahlardan kaçınırsanız, sizin küçük günahlarınızı örteriz ve sizi güzel bir yere sokarız." (Nisa, 31)

Yüce Allah (cc), Mü'minlerin, çirkin işlerden ve günahın büyüğünden kaçınacaklarını, küçük günahlarını bağışlayacağını bildirmiş iken müfteriler, yüce Allah'ın bağışlamayacağını buyurduğu büyük günahları bağışlayıp onlara şefaat edeceği yalanını, Rasulullah (as)'a atfen uydurmaktadırlar.

Müfteriler bu yalanları ile kendilerine yaranmaya çalıştıkları yöneticilerin ve çıkar elde ettikleri kimselerin, işledikleri büyük günahları, küfür ve şirklerini temize çıkarmaya çalışmaktadırlar. Bu yalancı müfterilerden biri olan Samiri soylu bir belam, Ebû Cehil'in günümüz temsilcisi olan, puta tapan putperest müşrik cumhurbaşkanının Müslüman olduğunu iddia edebilmiştir.

Kadınlar Konusu

Müfterilerin, Rasulullah (as) adına uydurdukları yalanlardan birisi de kadınlar konusudur. Kendi süfli ve ahlaksız arzularını tatmin adına sübyancı bir mantıkla Hakkı batılla bulayıp gerçekleri bulandırıp saptıran Samiri soylu belamlar ve onların takipçileri, Rasulullah (as)'ı, bu aşağılık arzularına alet etmekten çekinmemişler, onun, Hz. Aişe (r.anha) ile daha 7 ya da 9 yaşında iken evlendiğini, hiçbir ahlaki değer taşımadan iddia edebilmektedirler. Hatta bazı Samiri soylu belamlar, evlenme yaşını beş altı yaşına düşürecek kadar alçalabilmişlerdir.

Kendi küfürlerine, Hz. Aişe (r.anha)'yi delil gösterenler, bu konuda hiçbir delile sahip değillerdir. Hz. Aişe (r.anha) ile ilgili rivayetler, tıpkı bu ayetleri tevil edip değiştiren şehvet düşkünlerinin uydurduğu bir yalandan başka bir şey değildir.

Birinci derecede Kur'an'ın muhatabı olan ve kendisine gelen ayetlere teslim olanların ilki bulunan, Nisa, 6. ayetin muhatabı olan Rasulullah (as)'a, hadis adı altında yapılan iftiraları, İsrailiyat uydurmalarını delil göstererek böyle bir iftirayı atanlar, Allah'a ve Rasulü'ne savaş açan İslâm düşmanlarıdırlar.

"Nikâh çağına ***(beleğunnikahe)*** *ulaşıncaya kadar yetimleri deneyin, eğer onlarda bir olgunluk (rüşt) fark ederseniz, artık onlara mallarını verin; büyüyecekler diye israf ve acele ile mallarını yemeyin. Zengin olan, bu konuda iffetli olsun; yoksul olan kimse de uygun şekilde yesin. Onlara mallarını geri verdiğiniz zaman da yanlarında şahit bulundurun; hesap görücü olarak da Allah yeter." (Nisa, 6)*

Nisa, 6. ayetinde, açıkça ifade edildiği üzere, evlenecek kimselerin, buluğ çağına ***(beleğunnikahe)*** gelmeleri gerekir. Buluğ çağı, erkeklerin "İhtilam" yani meninin gelmesi, cünüp olunması, kızların ise, hayız görmeleridir. Ancak kişilerin, buluğ çağına gelmeleri de evlenmeleri için yeterli değildir, onların, denenmeleri gerekir.

Evlilik çağına gelenlerin, denenmeleri, öncelikle ayette de açıklandığı üzere, kendi mallarına sahip olacak şekilde akil baliğ olmaları gerekir.

İkincisi, evlilik ile ilgili bildirilen kadın erkeklerin birbirleri üzerinde hakları bulunduğu hükümlerini idrak edecek bir yaşta bulunmaları gerekir ki, karşılıklı olarak birbirlerinin haklarına saygı gösterebilsinler.

Üçüncüsü, yüce Allah'ın koyduğu hükümleri bilecekler ve bu hükümleri çiğnemekten sakınacak iman ve düşünceye sahip olmaları gerekir.

Dördüncüsü, boşanma durumlarında, haklarını savunacak yeterlilikte bulunacaklar. Bütün bu özelliklerin, evlenecek kişilerde bulunup bulunmadığını bilmek için onların, denenmelerini bildiriyor yüce Allah (cc).

Kur'ani perspektiften bakıldığında, açık bir şekilde görüleceği üzere evlenecek erkek ve kızın, yukarıda belirtilen özelliklere, olgunluk, akıl, iman ve rüşte sahip olmaları gerekir. Bu özellikler ise kişide ancak yirmili yaşlarda bulunabilecektir ki, birçok kimse, bu yaşlarda bile

Rasulullah, Küfür ve Şirki Tasdik Mercii Değildir

istenen olgunluğa gelememektedirler. Bu nedenle belirlenen vasıflara sahip olmayan bir kimseler, hiçbir şekilde evlendirilemezler.

Çocuklarda, belirtilen bu vasıflar bulunmadığı, onlar, hayatı yeterince tanıyamadıkları, eş olma sorumluluğunu taşıyacak bir kişilik ve olgunluğa sahip olamadıkları için kesinlikle evlendirilemez, evlenmelerine izin verilemez.

Çocuklar, ne aile yapısının kutsiyetini bilirler, ne eş olma sorumluluğunu taşırlar, ne de eşlerine karşı saygı ve sevginin ne olduğunu bilirler. Daha hayatı oyun oynamaktan ibaret bilen çocukları, evlenmek gibi bir sorumluluğun altına sokmak, onları çocuk yaşta katletmek gibi ağır bir sorumluluk ve yüce Allah'a isyandır.

Kadının yaşı ile ilgili bir de evlilikte boşanma durumundaki konumu sözkonusudur. Talak suresi, adından da anlaşılacağı üzere, boşanma ile ilgili bir suredir; surede, 1-7 ayetleri arasında boşanma ile ilgili hükümler açıklandıktan sonra 8. ayette, Allah ve Rasulü'nün emrini çiğneyenlerin, hesaba çekilip azap edildikleri bildirilmektedir.

Surede ve ilgili ayetlerde boşanma ile ilgili hükümler bildiriliyor ve buna uyulması, iman edenlerden isteniyor. Burada kadın ve erkek evlenmişler, bir arada yaşamışlar ve kimi sorunlar nedeniyle ayrılmak istemektedirler. Bu boşanmanın nasıl olacağı ve boşanan kadının haklarından ve ona verilecek nafakadan söz edilmektedir.

Talak suresi, 4. ayeti, kadının yaşı konusunda akledenlere açık bir şekilde bilgi vermektedir.

"Kadınlarınızdan âdetten kesilmiş olanlarla, âdet görmeyenler hususunda tereddüt ederseniz, onların iddetleri nihayet üç aydır; hamile olanların süresi ise, yüklerini bırakmalarıdır. Kim Allah'tan korkarsa, O, ona işinde bir kolaylık verir." (Talak, 4)

Bir kadının, boşandıktan sonra yeniden evlenebilmesi için üç adet süresi beklemesi gerekmektedir. Bu, kadının hamile olması durumunda neslin karışmaması, çocuğun aidiyetinin bilinmesi içindir. Talak 4. ayette, iddet müddeti hesaplanırken adet görmeyenler için üç aylık bir süre verilmektedir.

Ayette geçen, "***lem yahidne***" (adet görmeyen) ifadesi, menopoz dönemine giren ve adet göremeyen bir kadın için kullanılmış ve bekleme suresi, üç ay olarak belirlenmiştir. Ayetteki ifade apaçık bir şekilde ortada

iken, kopyalama yoluyla meal yazan bazı kimseler, ***"lem yahidne"*** ifadesinin başına şeytani bir düşünce ile ya da düşüncesizce ***"henüz"*** şeklinde bir ekleme yaparak ayete, "Henüz adet görmeyen" anlamını yüklemişlerdir.

Ayetteki ***"lem yahidne"*** ifade, çarpıtılarak "henüz adet görmeyen" şeklinde anlamlandırılınca ayete, adet görmeye başlamayan bir kız çocuğu anlamı yüklenmektedirler.

İslâm, aile hukukuna çok önem verir; bu nedenle aileyi oluşturacak eşlerin, kişilik, karakter, iman, ihlas, olgunluk gibi vasıfları taşımaları evliliğin olmazsa olmaz şartıdır. Evlilik, evcilik değildir; bu nedenle çocukların evlenebileceklerini iddia etmek ve evlendirmek, Talak suresi, 8. ayette bildirildiği üzere, Allah ve Rasulü'nün emrini çiğnemek, haddi aşmaktır ki onlara, dünya ve ahirette acı bir azap olduğu bildirilmektedir.

Evliliği, cinsel arzularının tatmininden ibaret zanneden belamlar ve cinsel sapıklar, Kur'an'ı, çirkin emellerine alet etmek için tahrif etmekte, ayetlerin anlamlarını kendi hevalarına göre değiştirerek sapıklık içerisine düşmektedirler.

Bu belamlar, Kur'ani kavramları ve evlilikle ilgili konuları, ister bilinçli, isterse bilinçsiz bir şekilde değiştirsinler, sonuç olarak İslâm'a savaş açan ateistlerden çok daha fazla İslâm düşmanıdırlar.

Kadınları hakir gören müfteriler, kadına hakaret içeren yalanlar da uydurmuşlar ve bunları, kadınlara değer veren, onlar hakkında hayırdan başka bir şey söylemeyen Rasulullah (as)'a mal etmişlerdir. İşte bu oldukça seviyesiz uydurulan yalanlardan biri:

"Namaz kılan bir adamın önünden eşek, kara köpek ve kadın geçerse namazı bozulur." *(Buhari 8/102; Hanbel 4/86)*

Yüce Allah (cc), kadın ve erkeği her konuda eşit olduklarını bildirmiştir.

"Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, Mü'min erkekler ve Mü'min kadınlar, itaat eden erkekler ve itaat eden kadınlar, doğru erkekler ve doğru kadınlar; sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygılı erkekler ve saygılı kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkekler ve çok zikreden kadınlar; Allah onlar için bağış ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır." (Ahzab, 35)

Rasulullah (as), söz ve hareketleri ile kadınlara değer vermiş ve onları korumuştur.

"Mü'minlerin, iman bakımından en olgun olanları, ahlakı en güzel olandır; en hayırlılarınız, kadınlara en hayırlı olandır." *(Ebu Hureyre (r.anh)*

Hz. Aişe (r.anha)'dan yapılan bir rivayette Rasulullah (as)'ın, gece namazında secdeye giderken başının kendi ayaklarına değdiğini söylüyordu.

Yüce Allah (cc), kadın ve erkeği eşit tutmuş, Rasulullah (as), kadının insan yerine bile konulmadığı Mekke müşrik toplumuna karşılık, kadınlara değer verip onları övmüş, kadınlara değer verilmesini tavsiye etmiştir. Ancak müfteri yalancılar, Kur'ani gerçekleri görmezden geldikleri gibi Rasulullah (as)'ı da adeta kadın düşmanı gibi göstermeye çalışmışlardır.

Kur'ani gerçeklerden habersiz müfteriler, temizliği emreden ayetleri bizzat insanlara açıklayan Rasulullah (as)'ı, adeta pisliği insanlara yediren bir kimse olarak tanıtmışlar, bu konuda en seviyesiz yalanları uydurarak Rasulullah (as) iftira etmişlerdir.

"Onlar, yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o Rasule, ümmi Nebi'ye tabi olurlar. O, kendilerine iyiliği emreder, kendilerini kötülükten meneder; onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar, onların ağırlıklarını ve üzerlerinde bulunan bağları indirir. Artık ona iman eden, saygı gösteren, ona destek olup yardım eden ve onunla beraber indirilen nura uyanlar, işte onlar, kurtuluşa erenlerdir." (A'raf, 157)

"Nitekim içinizden, size ayetlerimizi okuyan, sizi temizleyen, size Kitabı, hikmeti öğreten sizden bir Rasul gönderdik ve o, bilmediklerini size öğretiyor." (Bakara, 151)

Rasulullah (as), şirk kir ve pisliğinden başlayarak insanlar için her türlü pis ve murdar şeyleri, Kur'an'la ve sahih sözleri ile uyararak, fiiliyatı ile göstererek haram kılmış, Tevhidin güzelliği başta olmak üzere, tüm güzellikleri de insanlara duyurarak helal kılmıştır.

Kur'an'a, Rasulullah(as)'ın fiili sünnetine ve sahih sözlerine aykırı yalan üreten müfterilerin hemen tümü, Tevhidi konuları gözardı etmişler, uydurdukları yalanlarla Rasulullah(as)'ı, adeta kendi emellerini tatmin eden, küfür ve şirklerini tasdik eden bir kimse olarak göstermeye çalışmışlardır.

Bu müfteri yalancılardan kimi, Rasulullah(as)'ın, "Güneşi sağ eline, Ay'ı da sol eline vermelerine karşılık vaz geçmeyeceğini" bildirdiği davasını ve

taviz tutumunu görmezden gelmişler, İslâm ile hiçbir ilgisi bulunmayan Hılf'ul Fudul'u, ona mal ederek küfür ve şirkleri için delil olarak almışlardır.

Belamlardan bir kısmı, Rasulullah(as)'ın, davetini ücretsiz yaptığını bilmelerine rağmen bunu gizleyerek onun adını ve getirdiği vahyi kullanarak din tüccarlığı yapmış, dinin ve Rasulullah(as)'ın sırtından, cehennemde yakacak yapacakları servetler kazanmışlardır.

Şehvet düşkünü müfteriler, küçük kız çocuklarının ırzını kirletmek için, hiçbir ahlaki değer taşımadan Rasulullah (as)'ın, Hz. Aişe (r.anha) ile evlenme yaşını beşlere kadar indirebilmişlerdir. Bu sübyancı ahlak yoksunları, Rasulullah (as)'ın adını kullanarak masum küçük kız çocuklarının ırzına geçmişlerdir.

Bütün müfteri Samiri soylu belamlar, onların arkasındaki sürüler çok iyi bilsinler ki Rasulullah (as), onların ahlaksızlıklarını, küfür ve şirklerini tasdik eden bir merci değildir. O, kendisine bildirilen Tevhidi gerçekleri, hayatı pahasına canını ortaya koyarak, dünyevi bütün değerlerini ve malını feda ederek açıklamıştır.

Rasulullah (as), kendisinin ve arkadaşlarının çektikleri onca sıkıntı, baskı ve zulümlere, işkence ve acılara rağmen zalim müşrik ve kâfirlere zerre kadar taviz vermemiş, emrolunduğu Tevhidi gerçekleri, açık ve net olarak duyurmuştur. Ona tabi olanlar da ancak onun gibi yapanlardır; ona düşman olanlar ise, onun adına yalanlar uyduran, ona ihanet eden müfteri yalancılar, müşrik ve kâfirlerdir.

"Kim, kendisine hidayet açıklandıktan olduktan sonra Rasul'e karşı gelir ve Mü'minlerin yolundan başkasına uyarsa, onu döndüğü yola yöneltiriz ve cehenneme sokarız; ne kötü bir dönüştür!" (Nisa, 115)

"Allah, nasıl hidayet verir; iman ettikten, Rasul'ün hak olduğunu gördükten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra inkâr eden bir topluma Allah, zalim topluma hidayet vermez." (Al-i İmran, 86)

Bunun dışındaki her yol ve metot, her yön ve yöneliş, sapıklıktan başka bir şey değildir. O halde ey müfteriler, ey Samiri soylu belamlar ve onların peşlerinden gidenler, sizlere son sözümüz şudur!

"Ateşten sakının, o ki, kâfirler için hazırlanmıştır. Allah'a ve Rasulü'ne itaat edin, umulur ki merhamet edilirsiniz. Rabb'inizden bağışlanma ve genişliği göklerle yer arası kadar olan, muttakiler için hazırlanmış cennete koşun!" (Al-i İmran, 131-133)

İslâm'da İşçi İşveren İlişkisi

İslâm, hem bir inanç sistemi hem de sosyal hayatı düzenleyen bir nizamdır ve bu, birbirinden ayrılmaz, birbirini tamamlayan, biri olmadan diğerinin bir anlamı olmayan bir bütündür. Bu nedenle İslâm, insanların Rab'lerine karşı kulluk görev ve sorumluluklarının nasıl olacağını düzenlediği gibi onların, sosyal hayattaki ilişkilerini de düzenler.

Tem-Ağustos
Eylül 2016
Sayı: 48
Kur'âni Mücâhede

Beşeri hiçbir sistem, İslâm kadar insanların tüm sorunlarına eğilmez, onların her ilişkisine hükümler vazetmez! Oysa İslâm, insanların sosyal hayattaki tüm ilişkilerine çözümler sunar, öneriler getirir ve nihayet onlara yol gösterir.

İslâm, insanların aile hayatından komşuluk ilişkilerine, adabı muaşeret kurallarından sosyal, siyasal, hukuki ve ticari ilişkilerine, diğer ülkelerle olan ilişkilerinden savaş ve barış antlaşmalarına kadar her alanda hükümler vazeder.

İslâm, insanların yeryüzündeki yaşamını düzenleyen kurallar bütünüdür. Bu kurallar, bireyin kendisine, ailesine, topluma ve Rabb'ine karşı görev ve sorumluluğunu belirlediği gibi toplumsan hayatın her alanına da en güzel çözümleri getirmiştir. Buradan hareketle İslâm, işçi- işveren ilişkilerini de en güzel şekilde düzenlemiştir.

İşçi-işveren ilişkilerinin nasıl düzenleneceği konusunda Kur'an'da Hz. Musa (as) ile Medyenli kişinin örnekliği verilir. Bulunduğu zor durumdan kurtulması için Rabb'inden yardım isteyen Hz. Musa (as)'a Her şeyi en iyi düzenleyen yüce Allah (cc), yardım etmiş, ona, hem barınacak bir yer, hem çalışacağı bir iş, daha da önemlisi yuva kuracağı bir eş nasip etmiştir. Böylece Hz. Musa (as), Rabb'inden istediği bir değil birçok hayra kavuşmuştur.

İşçilere Verilecek Haklar, İşe Alınmadan Belirtilmelidir

İslâm'da, işe alınacak işçi için öncelikle onun iş saatleri ve süresi, daha sonra insanca yaşamını temin edecek bir ücret tespit edilmeli, bunlar, tarafların rızaları alınarak yazılı olarak kayır altına alınmalıdır.

"Onlardan (kızlardan) biri dedi ki: 'Babacığım, onu ücretle tut, şüphesiz, ücretle tuttuklarının en güçlüsü, en güvenilirdir.' (Babaları) dedi ki: 'Doğrusu ben, sekiz yıl bana ücretle çalışman karşılığında şu iki kızımdan birini sana gerçekten nikâhlamak istiyorum; şayet on (seneye) tamamlarsan, artık o sendendir. Ben, gerçekten sana zorluk çıkarmak istemem, inşaAllah beni, salihlerden bulacaksın." (Kasas, 26-27)

Müslümanlar, yapacakları her işte mutlaka sözleşme yapmalı, sonradan taraflar arasında herhangi bir sıkıntı ve pürüz çıkmaması için, yapılacak işin mahiyeti, süresi, çalışma şartları ve ücret konusunu açık bir şekilde sözleşmede belirtilmeli, işçinin rızası alınarak imzalanmalıdır.

"(Musa) dedi ki: 'Bu, benimle senin arandadır; hangi süreyi yerine getirirsem bana artık düşmanlık yoktur; Allah, söylediğimiz şeylere vekildir." (Kasas, 26-27)

Hiçbir Sistem, İslâm Kadar Geniş Kapsamlı Değildir

Hz. Musa (as) ile Medyenli salih kul arasında yapılan antlaşma, işçi işveren ilişkilerine ve iş akdi konusunda en güzel bir örnektir. İş akdinin düzenlenmesinde en önemli husus, güvenirlilik, karşılıklı rıza, şahitlerin bulunması ve iş akdine bağlılıktır.

İş akdi için gereken hususlar, taraflar arasında ortaya konulduktan sonra bu anlaşma, iş akdi olarak taraflarca kabul edildikten sonra işlerlik kazanmaktadır.

İslâm, işçi ve işverenlerin, uyacakları kuralları belirtmiş, tarafların buna uymalarını şart koşulmuştur. İş akdine sadakat, taraflar arasında en önemli hususdur; çalışan işçi, belirlenen süreye kadar çalışacağından, işveren de, çalıştırdığı işçinin belirlenen süreyi tamamlayacağından emin olmalıdır.

İslâm, ahde sadakati esas alır, ahde sadakatin imandan, ahde sadakatsizliğin ise imandan çıkmaya neden olduğunu belirtir ve Mü'minlerden, ahitlerine sadık kalmalarını ister. Ahde sadakat, Mü'minlerin hayatında çok önemli bir yere sahiptir; bu nedenle onlar, hangi nedenle olursa olsun, yaptıkları ahitlerine sadık kalırlar.

"Ahitleştiğiniz zaman Allah'ın ahdini tamamen yerine getirin ve pekiştirdikten sonra yeminlerinizi bozmayın, çünkü Allah'ı üzerinize kefil kılmıştınız. Şüphesiz Allah, yaptıklarını bilir." (Nahl, 91)

Ahde sadakat hükmü, her alanda olduğu gibi işçi ve işveren ilişkilerinde de geçerli ve uyulması zorunlu olan bir akittir. Bu nedenle işçi, kendisine emanet edilen işi, süre sonuna kadar en iyi şekilde yerine getirecektir. Çünkü onların Mü'min olmaları böyle yapmalarını zorunlu kılıyor.

"Ve onlar ki, emanetlerine ve ahitlerine riayet ederler." (Mü'minun, 8)

Çalışanlar, kendilerine haklarını bir tamam veren işverenlerin mallarına göz dikmemeli, Marksist felsefede olduğu gibi, işçilik psikolojisiyle hareket ederek işverenin malına zarar vermemeli, iş saatinden ve temposundan çalarak hırsızlık yapmamalıdırlar. Böyle bir tavır, Müslüman olduklarını söyleyenlerin ortaya koyabilecekleri bir tavır değildir.

"Allah'ın, bir kısmınızı bir kısmınıza üstün kıldığı şeyleri temenni etmeyin (göz dikmeyin)..." (Nisa, 32)

Bu uyarı, Mü'minler için aile hayatından, sosyal konumlara, işçi işveren ilişkilerinden siyasal mevki ve konumlara kadar hayatın her alanında geçerli bir kuraldır. Buna göre başkalarının elde ettikleri konumlara göz dikerek o kıskanılmayacak, onun yok olmasını istenmeyecektir. Çalışanlar, kendilerini çalıştıranların mallarına göz dikmeyecek, hakkıyla çalışacaklar, işverenler de onlara haklarını tam vereceklerdir. Rasulullah (as), çalışanların ücretleri hakkında şöyle buyurur:

"Bir kimse, bizim içimize tayin olunursa, evi yoksa ev edinsin, bekârsa evlensin, hizmetçisi yoksa hizmetçi, biniti yoksa binit edinsin. Kim bunlardan fazlasını isterse o, ya emanete hıyanet eder veya hırsızlığa düşebilir." (Ebû Davud, İmare, 10)

Rasulullah (as)'ın bu uyarısında hem işverenlere hem de işçilere uyarıda bulunmaktadır. Burada işverenlerin, çalıştırdıkları işçilere, insan onuruna yakışır bir vermeleri istenirken işçilere de haklarından fazlasına göz dikmemeleri uyarısında bulunulmaktadır.

İslâm, işverenlere de seslenmekte, çalıştırdıklarının haklarını, insan onuruna yakışan bir şekilde vermelerini istemekte, aksi halde ücret ve hayat standartlarında adaleti sağlamayan işverenlerin, yüce Allah'ın nimetini inkâr etmiş, küfre girmiş kimseler olacakları belirtilmiş, bu konuda işverenler uyarılmıştır. Böylece

İslâm, işçi haklarını koruma altına almış, işçilerin haklarının tam verilmesini istemiştir.

"Allah, rızıkta kiminizi kiminizden üstün kıldı, üstün kılınanlar, ellerinin altında bulunanlara kendi rızıklarını verip de onda onlar, eşit olmuyorlar, Allah'ın nimetini mi inkâr ediyorlar!" (Nahl, 71)

İslâm, rızıkta eşitliği emrederken mülkiyette bir eşitlik yapmamıştır, mal ve mülkiyette insanlar farklı farklıdırlar. Çünkü mülkiyette eşitliğin olması durumunda çalışan olmayacak, kimse kimseye iş gördüremeyecek, ekonomik hayat işlerlik kazanamayacak, rekabet olmadığı için toplum ilerleyemeyecektir. İslâm, insanların günlük hayatlarında kullanıp harcadıkları, yiyip içtikleri rızıklarında eşitliği emretmiş, bunun iman etmenin gereği olduğunu bildirmiştir.

İslâm'da İşçi Hakları, Anayasal Bir Haktır, Hiçbir Şekilde İhlal Edilemez

İslâm'da, ekonomik gücü ellerinde bulunduranlar, çalıştırıp iş gördürdükleri işçilere, kendi günlük hayatlarında kullanıp harcadıkları, yiyip içtikleri miktarda, ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ücret verecek, onların insanca yaşamalarını temin edeceklerdir. İşçiler, alacakları ücretle, tıpkı patronları gibi bir hayat sürecekler, onlar gibi yiyip içecekler, onlar gibi tatil yapıp dinleneceklerdir. Bu, İslâm'ın, olmazsa olmaz emri ve işverenlerin gerçekten iman etmelerinin göstergesidir. Bu ücret ve hayat standartlarında adaleti sağlamayan işverenler, yüce Allah'ın nimetini inkâr etmiş, küfre girmişlerdir.

Kur'an'da belirtildiği üzere İslâm, rızıkta eşitliği esas almaktadır; bu nedenle her işveren, kendi yaşadığı hayat standartlarını, işçileri için de öngörmek, ona göre ücret vermekle mükellef tutulmuştur. Nitekim Rasulullah (as), işçi hakları konusundaki buyruğu İslâm'da rızkın eşitliğini ve işçilere güçleri üzerinde iş verilmemesini çok net bir şekilde ortaya koymaktadır.

"Kimin elinin altında bir kardeşi bulunuyorsa, ona yediğinden yedirsin, giydiğinden giydirsin; onlara kaldıramayacakları işleri yüklemesin, eğer yüklerseniz kendilerine yardım ediniz." *(Buhari)*

İslâm, insanlar arasındaki ilişkileri, kardeşlik esasına dayandırır; bu nedenle işçi ve işveren arasındaki ilişkiler kardeşlik esasına göre belirlen-

mektedir. Bunun için patronlar, yiyecek, giyecek ve kullanılan malzemeler bakımından, işçilerine kendi yiyip içtiklerinden, giyip kullandıklarından daha aşağı bir seviyeyi reva göremezler.

İslâm'da devlet, yüce Allah'a kulluğu esas aldığı için, işçileri patronların kölesi ve kulu durumuna sokamaz. Bu nedenle işçilerin çalışma saatlerini ve ücretlerini tespit etmek ve haklarını korumak devletin görevleri arasındadır.

Hiç kimsenin bir başkası üzerinde üstün olmadığı bir nizam olan İslâm'da, insanlar arasında eşitlik ilkesi, ana prensiplerdendir. Bu nedenle işverenler, mali güçlerini kullanarak üstünlük iddia edemezler, etmeleri halinde Kehf suresinde örneği verilen kişi gibi, malları ellerinden alınır ve müşrik olarak sıfatlandırılırlar.

İşçi, her şeyden önce bir insandır, insan olmanın getirdiği şeref, haysiyet ve haklara sahiptir, her insan gibi onun da iyi bir hayat sürmeye, başkalarına muhtaç olmadan insanca yaşamaya, fiziki, ruhi ve psikolojik sağlığını koruma hakkına sahiptir. Bu nedenle işçilerin bütün bu durumları gözönünde tutularak ona bir ücret verilmelidir.

İslâm'da beşerî münasebetler gibi, işçiyle işveren arasındaki insani ilişkiler de kardeşlik esasına dayanır. Patronlar, kardeşleri olan işçileri ezecek, onları sömürecek tutum ve davranışlar sergileyemez, işçileri güçleri üzerinde bir işte çalıştıramazlar. Çünkü onlar, Rab'lerinin kendilerine bildirdiği şu ayetleri referans alarak işçilerine güçleri oranında iş verirler, kapitalizmde olduğu gibi, köle görüp çalıştırmazlar.

" Allah, kimseyi güç yetireceğinden başka mükellef tutmaz..." (Bakara: 2/286)

Yüce Allah (cc), kullarına güçleri üzerinde bir mükellefiyet yüklemezken, onun kulları olan işverenler, işçilere güçlerinin üzerinde nasıl ağır işler yükler de onları ezerler! Müslümanlar, ancak rahmet elçileridirler, insanlığı Rahmete ve Mağfirete davet ettikleri gibi çalıştırdıkları işçilere de rahmet ve merhametle muamele ederler, onları, insan onuruna yakışmayacak az bir ücretle, belirlenen iş ve saatler haricinde güçleri üzerinde çalıştıramazlar.

İslâm'da Sendika Yoktur

Sendika, batı kapitalist sömürgeciliğinin, sanayi devrimi ile işçiyi köleleştirmesine

tepki olarak ortaya çıkmış, işçilerin örgütlü hareket etmelerini sağlayan Marksist bir yapılanmadır. Batı emperyalizminin, işçi ve köylüyü dışlayan ve temel hakları yalnızca kendisini mülk sahibi sanan burjuvaziye veren acımasız, ayırımcı tutumu, işçilerin, önce İngiltere ve Fransa'da örgütlenmeye başlamasına neden olmuştur.

İngiltere ve Fransa'da önce kendi aralarında küçük gruplar halinde örgütlenen işçiler, özellikle 1700'lu yılların sonu ve 1810'lu yılların başında sanayi makinelerini kırma eylemlerinden sonra daha örgütlü bir şekilde hareket etmişlerdir. Örgütlenen işçiler, gerçek düşmanlarının kendilerini sömüren kapitalistlerin olduğunun farkına vararak eylemlerini kapitalizme karşı yoğunlaştırmışlardır. İşçiler, örgütlenmeleri sayesinde birçok haklar elde ettiler, ancak toplumda kamplaşmalar başladı ve iki düşman kutup ortaya çıktı.

İslâm, kapitalist ve sosyalist sistemlerde olduğu gibi işçileri sömürmediği için İslâm'da, göstermelik işçi sendikaları da yoktur. bu nedenle işçi-işveren arasında herhangi bir kamplaşma da sözkonusu değildir.

İslâm'da, işveren konfederasyonları da yoktur

İslâm, toplum arasında sosyal barışı sağladığı için kamplaşmaya, kutuplaşmaya izin vermez. Bu nedenle işçi örgütlenmeleri olmayınca doğal olarak da karşılarında işveren örgütleri de bulunmamaktadır. İslâmi nizamda patronlar, işçileri, iş saatleri ve verdikleri iş açısından güçleri üzerinde çalıştıramazlar.

İslâm'da, işçiyle işveren arasındaki insani ilişkiler ve beşerî münasebetler kardeşlik esasına dayanmaktadır. Bu nedenle patronlar, kardeşleri olan işçileri ezecek, onları sömürecek tutum ve davranışlar sergileyemezler. Çünkü onlar, Rab'lerinin kendilerine bildirdiği şu ayetleri referans alarak işçilerine güçleri oranında iş verirler ve kapitalizmde olduğu gibi, köle gibi çalıştırmazlar.

Zengin kapitalistlerin, aralarında oluşturdukları birliktelik, ihtiyaç sahiplerine haklarını vermeye, yoksulları korumaya yönelik bir birliktelik değil, tam aksine yoksulları daha fazla nasıl sömüreceklerine ve sermayelerini daha fazla nasıl artıracaklarına yöneliktir. Onlar, kendi hesaplarına göre her şeyi yapabileceklerini

düşünüyorlar, ancak onlar, yüce Allah'ın kendi üzerlerinde gözetleyici olduğu gerçeğini unutuyorlar.

Doyumsuzluk ve yalnızca kendini düşünme ben merkeziyetçiliği, insanın duygularını esir alırsa artık insan, tıpkı burada konu edilen mal sahiplerinde olduğu gibi, her türlü gayrı meşru fiili kendisi için meşru görmeye başlar. Her şeyi kendileri için meşru görenler, bu duygularını tatmin için yüce Allah'ın inzal ettiği vahyi esasları bile çarpıtarak değiştirmeye çalışırlar. Bu çarpıtma işini de en çok gününüz Samiri soylu bel'amları, kendilerinde olan bilgiyi, kendilerini yüceltiyor gibi bir tavır takınarak yapmaktadırlar.

Günümüzde bilgi sahibi olduğunu düşünen Samiri soylu bel'amlar, edindikleri bilginin gereği olarak Tevhidi esasları ortaya koyup insanları aydınlatarak, zulüm sisteminin zulmüne karşı durmak yerine, bu bilgiyi kendi enelerini tatmin etmek için kullanmakta, kendilerine verilen bu bilginin kendilerinden bir gün alınabileceğini akıllarına getirmemektedirler. Bunların durumu, tıpkı mala sahip olan kapitalist inkârcıların durumu gibidir.

İslâm ve Sosyalizm, İki Farklı Sistem, İki Farklı Dindir

Yukarıdan beri belirtilen nedenlerle İslâm'da, insanları sınıflara ayıran ve düşman kamplar haline getiren sendikalar yoktur. İslâm, toplum arasında sosyal barışı sağladığı için kamplaşmaya, kutuplaşmaya izin vermez. Bu nedenle işçi haklarını anayasal güvence altına almış, doğal olarak da ayrı bir işçi örgütleri bulunmamaktadır.

İslâm, işverenlerden işçileri kardeşleri bilmelerini ve onlara karşı sevgi ve merhametle muamele edilmesini ister. Oysa işçileri, çalışan bir makina gibi değerlendiren Sosyalizm ve köle kabul eden kapitalizm, işçiyi maddi bir varlık olarak değerlendirir ve ona o açıdan bakar. Bu nedenle Sosyalizm ve kapitalizmin cehenneminin etkisinden kurtulamayanlar, İslâm'ın işçilere sunduğu imkânları anlayamazlar.

İslâmi hayat içerisindeki işçi işveren ilişkilerinin, kapitalizm ve sosyalizmle hiçbir benzerliği olmadığı açıkça görülmektedir. İslâm Devletinde İşçi hakları, anayasal bir haktır ve bu, hiçbir şekilde ihlal edilemez. İşçi haklarının ihlali, **önce** yüce Allah (cc) indinde çok

büyük bir sorumluluktur ve yapılan fiil küfür olarak değerlendirilir ki, hiçbir işveren bu riski göze alamaz. **İkincisi**, İslâm Devletinin yasalarıdır ki, bu konuda Emir el Mü'minun halife ve ona bağlı kurumlar, denetim mekanizması olarak işçilerin haklarını korumaktadırlar.

Kapitalizm küfür sistemi olduğu kadar inkârcı sosyalizm de küfür sistemidir. Sosyalistlerin, beyinlerinde kronikleşmiş sosyalizm kalıntıları silinmediği sürece İslâm'ı anlamaları mümkün değil, Müslüman olmaları ise hiç mümkün değildir. Müslüman olmak, önce İslâm'ın Tevhid ilkesini anlamakla mümkün olur. Bu da ancak sosyalizm ve kapitalizmin kirliliğinden arındırılmış, sağlıklı düşünme yeteneğini kazanmış bir kafa ile mümkün olabilir.

Son zamanlarda, sosyalist sistemlerin çöküşü ile ortaya çıkan bazı İslâmcı sosyalistler, İslâm ile sosyalizmi bir arada görmeye ve örtüştüklerini iddia etmeye başladılar. İslâm ile sosyalizmin örtüştüğünü iddia etmek, İslâm'dan hiç nasiplenilmediğinin çok açık bir örneğidir. Bunu da ancak daha önce sosyalizmi din olarak almış, ancak sosyalizmin boş ve kuru bir iddia olduğu görülüp iflas edince ortada kalmış eski sosyalist artıkları iddia edebilirler.

İslâm, Kapitalizmin kirli ve şirk emellerine alet edilecek bir nizam olmadığı gibi, sosyalizmin küfrünü savunacak bir sistem de değildir. Günümüzde Müslümanları terörist, anarşist diye nitelendiren sosyalist artıkları, içlerinden söküp atamadıkları komünist, anarşist duygularını tatmin etmeye çalışmaktadırlar.

Mal ve Mülkiyetle İnsanlar Üzerinde Böbürlenmek İçin Değildir

Kur'an, Karl Marks'ın Diyalektiği ya da Kapitali değildir; Kur'an'da Mülkiyet vardır; vardır ki İslâm'da Miras Hukuku, Zekât kurumu, sadaka ve infak vardır. Ancak bu mülkiyetin kullanımı kurallara bağlıdır.

Hayatın gayesini, yüce Allah'a kulluk esası üzerine bina eden İslâm, bu gayenin dışındaki her söz ve hareketin şirk ve küfür olduğunu bildirmiştir. Mülkiyet sahipleri, kendilerine verilen mülkün, Rab'leri tarafından, geçici olarak verildiğini, bu mal ve mülkün yalnızca kendilerine ait olmadığını, bunlarda başkala-

rının da haklarının bulunduğunu bilirler.

Mülk de tıpkı vahiy gibi, insanlara ulaştırılmak için kimi insanlara verilmiştir. Vahiy, nasıl ki, rasuller eliyle insanlara ulaştırılıyorsa, verilen mal ve mülkler de aynı şekilde zenginler eliyle ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmak zorundadır. Rasuller, nasıl ki, vahyi kendilerine mal edip kendilerine ait olduğunu iddia edemiyor, etmeleri de mümkün değilse, aynı şekilde kendilerine Rab'leri tarafından mal ve mülk verilenler de, kendilerine verilenler üzerinde mülkiyet iddiasına kalkışamaz, başkalarını malları ile hor göremezler.

İnsana verilen mal, sermaye ve mülk gibi nimetler, kişiye has verilmemiştir; bunlar, verilirken onda ihtiyaç sahibi yoksulların da haklarının bulunduğu, hak sahiplerine haklarının verilmesi gerektiği de yüce Allah (cc) tarafından bildirilmiştir. Nasıl ki rasuller, kendilerine ulaştırılan vahyi, kendileri de yaşayıp vahye ihtiyacı olan şirk ve küfür içerisindeki insanlara ulaştırıyorlarsa, mal verilenler de aynı şekilde, kendilerine verilen maldan istifade ettikten sonra o mala ihtiyacı olan kimselere vermek zorundadırlar.

"Mallarında düşkün ve yoksul için bir hak vardı." (Zariyat, 19)

"Onların mallarında belli bir hak vardır; düşkün ve yoksul için." (Mearic, 24-25)

Bu ayetler, malı veren yüce Allah'ın koyduğu ölçüdür; buna göre verilen sermaye ve malın tümü, verildiği kişiye ait değildir. Sermaye sahipleri, ellerindeki sermayeyi Rab'lerinin kendilerine bildirdiği ölçüye uygun bir şekilde hak sahiplerine vermekle mükelleftir. Bu ölçüye göre hareket etmemek, maldan istisna etmemek, haddi aşmak ve isyandır.

Verilen nimetleri kendilerinden bilip hak sahiplerine haklarını vermemek, verilen nimetleri inkâr olduğu gibi aynı zamanda o nimeti vereni de inkâr etmektir. Yüce Allah (cc), verdiği nimetlerin, tıpkı vahiy gibi, nasıl kullanıldığını da kontrol etmektedir.

İşte İslâm'ın, işçi hakları konusundaki hükümleri böyle adil, insan onur ve haysiyetine yakışır bir şekildedir. İşçi ve işveren ilişkileri, diğer tüm ilişkiler gibi yüce Allah'ın rızasını esas alan ilişkilerdir. Bu nedenle gerek çalışma dönemlerinde gerekse belirlenen akdin sonunda taraflar, birbirlerinden memnun bir şekilde ayrılırlar.

Mürşit Yalnızca Yüce Allah'tır

Vahiy, bütün Risalet önderlerinin ve Tevhid erlerinin, davranışlarının temel ölçüsü olmuştur. Vahiy, iman eden insanları, küfür ve şirk bataklıklarından, zulmün karanlığından kurtararak İslâm'ın aydınlığına kavuşturan yegâne hidayet kaynağıdır. Vahiy insanlık tarihi boyunca, beşere yol gösteren tek irşat kaynağı olmuştur.

"... Allah, kime hidayet verirse, elbette o, hidayet bulmuştur ve kimi sapıklıkta bırakırsa artık onun için veli bir mürşit bulamazsın." (Kehf, 17)

Yegâne irşat kaynağı vahiy olunca vahyin sahibi olan yüce Allah (cc) da gerçek ve tek mürşittir. Yüce Allah (cc), iman eden kullarına, Kendisine nasıl iman edileceğini, gönderdiği ilahi hükümlerin nasıl yaşanacağını bildirmiş; iman edenlere, hidayete iletmenin kendisine ait olduğunu bildirmiştir.

"Muhakkak ki hidayete iletmek bizim aittir." (Leyl, 12)

Bugün Kur'an'ı okumayarak ondan uzaklaşanlar, kendilerini hidayete ulaştıracak yol gösterici bir mürşit bulamazlar. Allah'tan başka mürşit bulduklarını iddia edenler ise yanılmışlardır. Çünkü Allah'ın doğru yola iletmediğini, hiçbir kimse doğru yola iletemez. Mürşit; irşat eden (hidayet veren) olduğuna göre, rasullerin bile irşat etme yetkileri yoktur. Bu nedenle yegâne mürşit ancak Allah'tır.

O halde Allah'ı yegâne ilâh ve mürşit edinmenin nasıl olacağını Kur'an, en ince ayrıntılarına kadar açıklamaktadır. Kur'an'ı okuyanlar bu açık gerçeği müşahede edeceklerdir. Çağlar üstü ve evrensel olan Kur'an'ı Kerim, her çağın sorunlarına ışık tutmuş, en çözülmez görünen sorunları çözmüş, Kıyamete kadar da yol gösterip çözümler sunacaktır.

İslâm tarihi boyunca ve günümüzde, vahyi esaslardan rahatsızlık duyanlar, vahye kulak vermeyenler, vahyin irşadından mahrum olanlar, kendilerine Allah'tan başka yol gösterecek mürşitler aramışlardır. Onlar, buldukları kişileri önder edinmişler, onların gösterdikleri doğrultuda hareket etmişler, böylece İslâm dairesi dışına çıkarak sapmışlardır.

Allah'tan başka edinilen yol göstericiler de, kendilerine tabi olanları Hakka iletiyoruz diye sürekli saptırmışlardır. Saptırılanlar, ellerinde vahyi bir ölçer olmadığı için bu sapmanın farkına hiç-

bir zaman varamamışlar, kendilerini hak yolda zannetmişler ve kendilerinin Müslüman olduklarını sanmışlardır.

"Gerçekten onlar (şeytanlar), onları yoldan çevirirler, ancak onlar hidayette olduklarını sanırlar." (Zuhruf, 37)

Doğruyu Ancak Yüce Allah (cc) Bildirir

Her konuda, kullarına doğruları gösteren yüce Allah (cc), razı olduğu en doğru dinini bildirmiş, bu dine nasıl iman edileceğini, nasıl yaşanacağını açıklamış, kullarını bu dine yalnızca Kendisinin ilettiğini bildirmiştir.

"Doğru yol Allah aittir ve ondan dönen de var; şayet dileseydi, hepinizi hidayete iletirdi." (Nahl, 9)

Her çağın sorunlarına çözümler sunan Kur'an, şu gerçeği çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır ki, her çağın insanı, çağından, kendi yaptıklarından sorumludur. İn-san, kendi yaşadığı çağdan önceki çağlardan ve o çağlarda yaşayanların yaptıklarından sorumlu tutulmayacaktır.

"Onlar, şüphesiz bir ümmetti gelip geçti, kazandıkları şeyler onlar içindir, sizin kazandığınız şeyler sizin içindir; siz onların yapmış olduklarından sorulmazsınız." (Bakara, 134)

Herkes, kendisinden ve yaşadığı çağından sorumlu olduğuna göre, iman eden bir kimse, yaşadığı çağda karşılaştığı sorunları, Rabb'inin gönderdiği Kitaba göre çözmek zorundadır. Bunun için de öncelikli olarak iman ettiği Kitabını okuyup öğrenmelidir.

İslâm'ı öğrenmek, araştırmak ve İslâm konusunda bir şeyler söylemek isteyenler, eğer gerçekten samimi iseler, bizzat kendileri Kur'an'ı açıp okumalı, anlamadıkları konuları, kendilerinden önce Kur'an okuyanlara sormalıdırlar. Doğru olan budur!

"Eğer sen, sana indirdiğimiz şeyden kuşku içinde olursan, o halde senden önce Kitabı okuyanlara sor; andolsun ki, sana Rabb'inden Hak geldi, sakın şüpheye düşenlerden olma!" (Yunus, 94)

Araştırılan bir konu, öncelikle Kur'an bütünlüğü içerisinden aranmalı, bulunmaması durumunda Tevhidi anlamda güvendikleri Müslümanlara sorulmalıdır. O konunun, hayata nasıl aktarılacağı hususunda da, yüce Allah'ın en güzel örnek olarak verdiği ve ancak örnek alınması halinde kendisinin razı edileceğini buyurduğu Rasulullah (as)'ın o konudaki uygulaması esas alınmalıdır.

İslâm ya da İslâmi kimi konular hakkında sanal âlemde ya da bazı televizyon kanallarında, isimlerinin başına İslâm'ı çağrıştıran kimi ekler koyup İslâmi

Mürşit Yalnızca Yüce Allah'tır

konular ve ayetler hakkında ileri geri, olur olmaz şeyler konuşan, yazan ne idüğü belirsiz kişilerin söz ve yazdıklarından hareket edilmesi kişiyi yanlış sonuçlara götürür, saptırır.

Kur'an tefsirleri yaptıkları halde kendileri Kur'an'ın hükümlerine aykırı olarak tağuti sistemi destekleyen, halktan da desteklemelerini isteyen Samiri soylu bel'amlar, hiçbir şekilde dinlenmemelidir. Çünkü onlar, Allah ve Rasulü'nün reddettiği tağutu reddetmiyor ve tağuttan izin ve icazet alarak kurdukları vakıf ve derneklerde bulunuyor ve Risalet tarihinde Risalet önderlerinin ortaya koydukları gibi Tevhidi esasları ortaya koymuyorlar. Bu nedenle onlar, Tevhidi anlamda insanlara İslâm'ı hiçbir şekilde anlatamaz, yüce Allah'a davet edemezler.

Günümüzdeki Samiri soylu belamlar, tıpkı Kemalist zorbalığın, Anadolu'yu ilk işgal yıllarında, İslâm'ı çarpıtıp insanları İslâm'dan uzaklaştırmak ya da en azından saptırmak için hoca, vaiz vb. unvanlarla ülkeye soktuğu kişilerin günümüz temsilcileri durumundadırlar.

İslâm dininin aslı Kur'an'da, bu dinin hayata uygulama biçimi de en güzel örnek Rasulullah (as)'ın Kur'an'ı yaşam tarzı olarak aldığı hayatındadır. İman eden ve Rab'lerini razı etmek isteyenler, bu esası çok iyi öğrenmek ve hayatlarına aktarmak durumundadırlar. Kurtuluş bundadır, bunun dışındaki her yol, sapıklıktan başka değildir.

"Gerçek Rabb'iniz Allah işte sizin için budur! O halde Hak'tan sonra sapıklıktan başka ne vardır! Öyleyse nasıl döndürülüyorsunuz!" (Yunus, 32)

Yüce Allah (cc), gerçek yol gösterici mürşidin Kendisi olduğunu bildirmiş, bildirdiği esasların nasıl anlaşılıp yaşanacağını apaçık bir şekilde bildirmiş, bu dinin düşmanlarının, saptırıcıların kimler olduklarını açıklamış, Hakkı batılla karıştıranların özelliklerini apaçık bir şekilde ortaya koymuş, bunlara itaat edilmemesi konusunda uyarmıştır.

Yüce Allah (cc), Kitabı'nı, herkesin anlayabileceği şekilde öğüt alınması için kolaylaştırmıştır. Bütün bu gerçeklere rağmen yüce Allah'tan başka mürşit, O'nun Kitabı'ndan başka Hadi, O'nun Rasulü'nden başka örnek arayanlar, başka yola sapmışlar, apaçık bir dalalet içerisine düşmüşlerdir.

"Andolsun Biz, öğüt için Kur'an'ı kolaylaştırdık, yok mu hiç öğüt alan!" (Kamer, 17)

"Elbette bu bir öğüttür; dileyen kimse Rabb'ine varan bir yol tutar." (Müzzemmil, 19)

Sakal Bırakmanın ya da Kesmenin Hükmü

Yüce Allah (cc), Müslümanların neleri yapıp neleri yapmayacaklarını razı olduğu İslâm dininde apaçık bir şekilde açıklamış, bunun pratiğini de, en güzel örnek olarak alınmasını emrettiği Rasulü'nün hayatında ortaya koymuştur.

Rasulullah (as), Rabb'inden kendisine bildirilen hükümleri, hayatında pratize ederek açıklamış, ümmetine en güzel örnek olarak bırakmıştır. Bu örnekliği, Rasulullah (as)'ın sünnetidir! Onun sünneti, Rabb'inin kendisine bildirdiği hükümlerin nasıl yaşanacağını yaşayarak ortaya koyarak açıklamaktır. Bu nedenle Rasulullah (as)'ın, söz ve davranışlarında Kur'an'a aykırı, Kur'an'a rağmen hiçbir şey bulunmaz ve o, ancak Kur'an'ı ahlak edinmiştir.

"Ve muhakkak ki sen, büyük bir ahlâk üzerindesin." (Kalem, 4)

Kur'an, kendisinde çelişki bulunmayan, her konuda en güzel açıklamayı yapan, doğruyu ve yanlışı en ince teferruatına kadar ortaya koyan bir kitaptır. İman edenler, bir konuyu araştırırken mutlaka Kur'an'ın o konudaki ayetlerinin bütününe bakmakla mükelleftirler. Aksi halde yanlış sonuçlara giderler ve kendilerini sorumluluk altına sokarlar.

Yüce Allah (cc), Kur'an'ın hayata nasıl uygulanacağı, konuların nasıl anlaşılacağı konusunda, rasullerin hayatlarından örnekler vermiş, en son Rasulü Hz. Muhammed (as)'ın da bu konuda, en güzel örnek olduğunu bildirmiştir. Kur'an'dan bir konuyu araştıran ya da bir konuda belli bir iddiada bulunan kimseler, verilen rasul örneklerini ve Hz. Muhammed (as)'ın en güzel örnekliğini almaları halinde en doğru bilgiye ulaşabilirler.

"Andolsun, sizin için Allah'ın Rasulü'nde, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı uman ve Allah'ı çok anan kimseler için, en güzel bir örnek vardır." (Ahzab, 21)

Bazı kimseler, Kur'an'ı eksik okudukları, ayetleri yeterince anlamadıkları, Rasulullah (as)'ın en güzel örnekliğinden

Tem-Ağustos
Eylül 2016
Sayı: 48
Kur'âni Mücâhede

hareket etmedikleri ve Sünnetin ne olduğunu bilmedikleri için, Kur'an ile çelişen kimi fikirler ortaya atmakta, böylece kendileri sorumluluk altına girdikleri gibi, başkalarını da yanlışlara sürüklemektedirler.

Herhangi bir amelin farz ya da Sünnet olduğunu iddia edebilmek için, öncelikle farz ve Sünnetin ne olduğunun bilinmesi gerekir. Bunlar bilinmeden, bir amelin farz ya da Sünnet olduğu konusundaki bir iddia, Allah'a ve Rasulü'ne apaçık bir iftiradır. Yüce Allah'ın ve Rasulü'nün üzerine iftira atanların da yeri cehennemden başka değildir.

"Yalan söyleyip Allah'a iftira atan ya da O'nun ayetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir! Şüphesiz zalimler, kurtuluşa ermezler." (En'am, 21)

Herhangi bir şeye farz demek, bir konuda helal ya da haram iddiasında bulunmak, yüce Allah'ın üzerine iftira atmaktır. Yüce Allah (cc), iman edenleri uyarmış, ağızlarına geldiği gibi şu helaldir, bu haramdır şeklinde konuşmamalarını bildirmiştir.

"Dillerinize yalan vasfederek bir şey için: 'Bu helaldir ve bu haramdır' demeyin; yalan uydurup Allah'a iftira etmiş olursunuz. Şüphesiz, yalan uydurup Allah'a iftira edenler, kurtulamazlar." (Nahl, 116)

Helal, haram ve farzlar, Kur'an'da açıkça belirtilmiş, Rasulullah (as), bunu hem ifade etmişler, hem de hayatlarında yaşamışlardır. Kur'an'da herhangi bir hüküm olmadığı halde sakal bırakmanın farz, kesmenin haram olduğunu iddia etmek, çok açık bir şekilde yüce Allah'ın üzerine iftira atmaktır ki müfteriler, hiçbir şekilde azaptan kurtulamazlar.

Sakal Bırakmak Farzdır İddiası

Kur'an'ı anlamadan, ayetleri kendi hevalarına göre yorumlayan kara cahil kimseler, sakal bırakmanın farz olduğunu iddia etmekte, sakalı olmayan insanları da küfür ve şirk ile itham etmektedirler. Farz ve sünnetin ne olduğunu bilmeyen cahiller, yüce Allah'ın indirdiği gerçekleri saptırıp nasıl bir dalalet içerisinde bulunduklarını bilmeden hevalarını ölçü edinip kendilerince farzlar üreterek sapmaktadırlar.

Bir hükmün farz olabilmesi, ancak yüce Allah'ın bildirmesi, Sünnette de bu bildirilen hükmün uygulanmasıdır. Müslümanlar, yüce Allah'a ve Rasu-

lü'ne iman etmelerinin gereği olarak Allah ce Rasulü tarafından konulan hükme tabi olmak ve onu yaşamak zorundadırlar.

"Allah ve Rasulü, bir işte hüküm verdiği zaman, Mü'min erkek ve kadın için o işi kendilerine göre seçme hakkı yoktur, kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse, muhakkak apaçık bir sapıklığa düşer." (Ahzab, 36)

Bir hükmün, Allah'a ve Rasulü'ne ait olması, o hükmün, yüce Allah (cc) tarafından bir emir olarak bildirilmesi ve Rasulullah (as)'ın da o hükmü hayatında yaşaması gerekir. Bu durumda o hüküm, Allah ve Rasulü'ne ait olmuş olacak ve Müslümanlar, o hükme tabi olacaklardır ki, aksine hareket sapıklıktan başka bir şey değildir.

Yüce Allah (cc), helal, haram konusunda iman edenleri uyardığı gibi, o emirleri getiren Rasulü'nü de uyarmış, bu konularda dikkatli olmasını kendisine bildirmiştir.

"Ey Nebi, niçin, Allah'ın sana helal kıldığı şeyi, neden eşlerinin, hoşnutluğunu arzulayarak haram kılıyorsun! Allah bağışlayandır, esirgeyendir." (Tahrim, 1)

Hüküm bu denli apaçık bir şekilde ortada ve bu hükme ilk muhatap olan Rasulullah (as) iken, uydurdukları yalanları Rasulullah (as)'ın üzerine atarak ona iftira edenler, elbette kurtuluş yüzü görmeyeceklerdir.

Yüce Allah (cc), Kur'an'da sakal konusunda hiçbir hüküm indirmemiş, Rasulullah (as) da bu konuda insanlara farz anlamında bir zorunluluk yüklememiş, sakalın farz olduğu konusunda bir söz söylememiştir.

Rasulullah (as), Tebliğe Başladıktan Sonra Ne Kılık Kıyafet Ne de Sakalını Değiştirmiştir

Rasulullah (as), içerisinde yaşadığı toplumun kılık kıyafetini aynen kullanmış, sakalını da, o toplumda genel geçer olan ölçülere uygun bir şekilde bırakmış, davete başladıktan sonra sakal ve kılık kıyafetinde hiçbir değişiklik yapmamış, Müslümanlara da herhangi bir tavsiyede bulunmamıştır. Rasulullah (as)'ın, saç, bıyık ve sakal ile ilgili ilk sözünü, Medine'ye yerleştikten sonra Müslümanların, Medine'deki Yahudilerin sakalı ile ilgili sorular sormaları üzerine söylemiştir.

Rasulullah (as), rasul olarak nasıl ki insanları Tevhidi esaslar konusunda uyarmış, onların Rab'lerine nasıl ibadet ede-

cekleri konusunda açıklamalarda bulunmuş ve örnek olmuş ise, aynı şekilde bir önder ve bir lider olarak da toplumun her şeyi ile ilgilenmiştir. O, önderlik yaptığı toplum fertlerinin, kişilikli, şahsiyetli birer insan olmalarını, doğru dürüst bir davranış sergilemelerini, kılık kıyafetlerine dikkat etmelerini de onlara tavsiye etmiştir.

Mekke'de onüç yıl boyunca Tevhidi esaslara tebliğ görevini sürdüren Rasulullah (as)'ın, sakalla ilgili bir tek sözü yoktur. Her konuda Müslümanları uyaran Rasulullah (as), sakalla ilgili sözlerinin tümünü Medine'de söylemiştir.

Cahil kimseler, Rasulullah (as)'ın, ilk tebliğe başladıktan sonra, onüç yıllık Mekke mücadelesi boyunca insanları sürekli olarak Allah'ı birlemeye davet ettiğini, bu süre içerisinde saç sakal konusunda tek bir söz bile söylemediğini bilmeyecek kadar cahildirler.

Emir ve nehyi çok iyi bilen Rasulullah (as)'ın, sakalla ilgili söylediği sözler, tamamen tavsiye niteliğindedir. Sakalın farz olduğunu iddia edenler, bu konuda bir sürü sözler uydurarak bunları Rasul (as)'ın üzerine iftira atmaktadırlar.

Rasulullah (as)'ın, sakal ile ilgili söylediklerini anlamayan, yetmezmiş gibi onun söylediklerini değiştirerek söyleyen cahiller, bir de kendi yorumları ve mezheplerinin görüşleri ile sakal bırakmanın farz, kesilmesinin haram olduğunu iddia ederek Allah ve Rasulü'nün üzerine iftira atmaktan çekinmemişlerdir.

Rasulullah(as)'ın, Sakal Konusundaki İlk Sözü

Mekke'de, müşriklerle kılık kıyafetleri, sakal şekilleri aynı olan Müslümanlar, Medine'ye geldiklerinde Yahudilerle karşılaşmışlar, onların kendi gelenek ve göreneklerine göre olan kılık kıyafetlerini, oldukça uzun sakal şekillerini görmüşlerdir.

Yahudilerin uzun sakallarını gören bir kısım Müslüman, Rasulullah (as)'a gelerek: "Ey Allah'ın Rasulü, Yahudilerin uzun sakalları vardır, biz de bırakalım mı?" diye sormaları üzerine Rasulullah (as), eliyle sakalını tutarak, "Sakalınızı bir tutam uzatın, bıyıklarınızı kısaltın, saçlarınızı da tıraş edin" buyurduğu rivayet edilir.

Amr ibni Şuayb'ın babasından, onun da dedesinden (r.anh) rivayetine göre **"Rasulullah (as), sakalının eninden ve boyundan (bir tutamdan**

fazlasını) alırdı." *(Tirmizi, Edep, 17, no: 2762, 5/94)*

Rasulullah (as), müşriklerin ağızlarına kadar giren uzun bıyıklarına tepki olarak da Müslümanlara: **"Müşriklere muhalefet edin; sakalları bırakın, bıyıkları kırpın"** buyurmuştur. *(Kütübü Sitte, Hadis no: 2121, ziynet)*

Sakal, o günkü toplumlarda bir yaşam tarzı, bir gelenekti ve hemen her toplum sakallıydı. Rasulullah (as)'ın, her iki sözüyle Yahudi ve müşriklere özenilmemesi ve Müslümanları, kendilerine ait bir kişiliklerinin olması gerektiği konusunda uyarmıştır.

İdare ettiği toplumun bakımlı ve düzenli olmasına dikkat eden Rasulullah (as), Müslümanlara, saçlarını kısaltmalarını tavsiye etmiş, kimi zaman kendi saçlarını, omuzlarına dökülecek kadar uzatmıştır. Bu da gösteriyor ki, Rasulullah (as)'ın saç, sakal ve bıyıkla ilgili tavsiye niteliğindeki sözleri, dini bir vecibeden değil topluma gösterdiği hassasiyetten dolayıdır. Rasulullah (as), Batılı bir ülkede yaşasaydı, oranın giyimi ile ilgili şeyler söylerdi.

Şayet sakal farz olsaydı bu durumda Rasulullah (as), dinin diğer emirlerini tebliğ ettiği gibi sakal konusunu da daha Mekke'de iken ya da Medine'ye gelir gelmez, Yahudi ve müşrikleri örnek vermeden farz olduğunu söylerdi. Bunun böyle olmadığı, konu ve olaylara bakıldığında açıkça görülebilir.

Bir şeyin, tarihin her dönemindeki bütün Müslümanlara farz olabilmesi için o şeyin mutlak anlamda Kur'an'da yüce Allah'ın bir hükmü olarak emredilmesi, Rasulullah (as)'ın da bunun Allah'ın emri bir farz olduğunu, diğer farz olanları belirttiği gibi belirtmesi gerekirdi. Oysa bu konuda herhangi bir emir bulunmadığı, her aklıselim tarafından bilinen bir gerçektir.

Rasulullah(as)'ın, Saç, Sakal, Giyim Kuşam Konusundaki Hassasiyeti

Rasulullah (as), sorumlu bir lider/önder olarak etrafındaki insanların kılık kıyafetleriyle de ilgilenmemiş, onların temiz bakımlı görünmelerine özen göstermiştir. O, Rasul olarak vahiy alıp gelen vahyi insanlara anlatıp bizzat yaşayarak örnek olduğu gibi, sorumlu bir lider olarak da toplumun sevk ve idaresi, fertlerin tutum ve davranışları, kılık, kıyafet ve

görüntüleri ile de ilgilenmiştir.

Rasulullah (as), saçı, sakalı birbirine karışmış, pejmürde bir şekilde Müslümanların dolaşmalarını istemiyor, onların temiz ve düzenli bir şekilde yaşamalarını istiyordu. Nitekim Rasulullah (as), saçı sakalı birbirine karışmış bir halde yanına gelen adama, eliyle işaret ederek saçını düzeltmesini istemiş, adam bunun yapıp geldikten sonra da şöyle demiştir: **"Şu hal, sizden birinizin, tıpkı şeytan gibi başı(ndaki saçlar) karmakarışık vaziyette gelmesinden daha hayırlı değil mi?"** *(Kütübü Sitte, Hadis no: 2112, ziynet)*

Rasulullah (as), sorumlu olduğu toplum fertlerinin, tertipli ve düzenli olmasını, giyim kuşamlarında itici ve dikkat çekici bir şekilde dolaşmalarını istememiştir. Bu nedenle dikkat çekici, bozuk bir şekilde giyinen, saçı başı dağınık olan kişileri uyarmış, olmaları gereken hali onlara söylemiştir.

Rasulullah (as), Cirane'de iken umre için ihrama girmiş, sakal ve saçını sarıya boyamış, üzerinde zaferan (safran) lekeleri bulunan bir cübbe giymiş bir adam gelir ve ona: **"Ey Allah'ın Rasulü, şu gördüğün vaziyette umre için ihrama girdim"** der. Rasulullah (as) ona: **"Şu cübbeyi çıkar, sarı boyayı da yıka, umrede iken Hac'da yaptığını yap"** buyurmuştur. *(Ebu Davud) (Kütübü Sitte, Hadis no: 2112, ziynet)*

Rasulullah (as), kendileri temiz, bakımlı giyindikleri gibi sahabe de aynı şekilde temiz ve bakımlı olmuşlardır. Rasulullah (as), ihrama girmek istediği zaman koku sürdüğü, saçlarını yağladığı konusunda onlarca rivayet vardır.

Bir gün, saçı, sakalı dağınık bir kişi, Rasulullah (as)'ın meclisine gelir; Rasulullah (as): **"Bunun bir yağı yok mu ki, onunla saçını düzeltsin"** buyurur. *(Irakî, Tahricu ahadisi'l-İhya,1/142)*

Aynı şekilde birbirine zıt rivayetler olmakla beraber İbnu Ömer (r. anh) de, sakalını sufra denen sarı boya ile boyar ve derdi ki: **"Ben, Rasulullah (as)'ı gördüm, sakalını bununla boyamıştı, en çok sevdiği boya da bu idi; bununla elbisesini boyadığı da olurdu."** *(Ebu Davud, Libas, 18, 4064)*

Rasulullah (as)'ın en yakın sadık arkadaşı Hz. Ebu Bekir (r.anh) ile Rasulullah (as)'ı çok seven Hz. Ömer (r.anh)'ın da kına ve keten ile saçlarını boyadıkları konusunda rivayetler

bulunmaktadır.

Yukarıda kaynaklar gösterilerek belirtildiği üzere, Rasulullah (as), idare ettiği toplumunun düzenli ve bakımlı olmalarını istemiş, bunun için onların saç, sakal, kılık kıyafetleri ile yakından ilgilenmiştir. Tamamen toplumsal bir görünüm ve düzen olan bu durumu, dindenmiş gibi gösterip farzlar, helal ve haramlar ihdas etmek, Allah ve Rasulü üzerine iftira atmaktan, haddi aşmaktan başka bir şey değildir.

Kimler, Sakala Farz, Kesilmesine Haram Diyor

Kur'an ve Sünnette, sakal ile ilgili dini bir hüküm bulunmadığı halde sakala dini bir kılıf giydirip bırakılmasını farz, kesilmesini haram olarak addedenler, İslâm'ın temel esaslarını bilmekten mahrum, mezheplerini din edinen mezhepçilerden başkaları değildir.

Şafiî'ye göre sakal sünnettir, kesimi ise sadece tenzihen mekruhtur. **Hanefi**'de ve diğer iki mezhepte ise hüküm farklıdır; sakalı bıraktıktan sonra kesmek, tahrimen mekruhtur. Yalancı müfteriler, mezhep imamları olarak kabul ettikleri kişilerin görüşleriyle bile tatmin olmamış, imamlarının mekruh dediği sakal kesmeye haram demişlerdir.

Günümüzde mezheplerini din edinenler, mezheplerinin görüşünü bilmeden, sonradan ortaya çıkan mezhep âlimi dedikleri kişilerin görüşlerini savunarak sakalı farz, kesilmesini harama kabul etmişlerdir. Bunların durumu tıpkı Tevbe suresi, 31. ayetinde belirtilen, ruhbanlarını ve âlimlerini ilah edinenlerin duruma benzer.

"Âlimlerini ve din adamlarını Allah'tan başka rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de! Tek İlah olan Allah dışında ibadet etmeleri emredilmemişti. O'ndan başka ilah yoktur. O, onların ortak koştukları şeylerden yücedir." (Tevbe, 31)

Mezheplerin din haline getirildiği bir dönemde yaşamış olan, İmam Ebu Hanife (r.aleyh) ile aralarında bin yıldan fazla bir zaman bulunan İbn Abidin Muhammed Emin (1784-1836) tarafından yazılan ed-Dürru'l-Muhtar Hanefilerin din kitabında **"Erkeğin, sakalını kesmesinin haram"** olduğu iddia edilmiştir ki bu helal haram ihdas etmek, Kur'an'a aykırı hareket etmektir.

İmam Malik(r.aleyh)'ten 250 yıl sonra doğmuş el-Kadı Abdulvehhab (422) tarafından yazılmış Şerhu'r-Risale'de, **"Sakalı tıraş haram olduğu**

gibi müsle (bir uzvu kesme) sayıldığı takdirde kısaltmak da haramdır" denilmiştir ki bu, Rasulullah (as)'ın, **"Sakallarınızı kısaltın"** hadisi ile açıkça çelişmektedir.

Şafii Mezhebinde, sakalın kesilmesinin haram olduğunu iddia edenler bulunduğu gibi mekruh olduğunu da iddia edenler olmuştur. Sakal konusu, Kur'an ve Sünnete dayanmayan bir iddia olunca aynı mezhepte farklı görüşlerin ortaya atılmasına neden olmuştur.

Hanbeli mezhebi de diğer mezheplerden geri durmamış, helal ve haramlar ihdas ederek sakalı kesmenin haram olduğunu iddia etmiştir.

Kur'an ve Sünnette haram olduğu hakkında bir hüküm bulunmadığı halde mezhepler, dini kendilerine göre değiştirerek sakalı kesmenin haram olduğunu iddia etmişler, hatta öyle ki, Rasulullah (as)'ın, sakalını kısalttığı, yanlarından aldığı rivayet edildiği halde haddini daha fazla aşan Maliki Ebu'l Hasen, Şerhu'r Risale'sinde kısaltmayı da haram saymıştır. Bu kişiye göre Rasulullah (as), sakalını kısaltmakla haram işlemiştir. Dini getirene din öğretme ya da tereciye tere sayma bu olsa gerekir!

Sakal bırakmanın farz, kesilmesinin haram olduğunu iddia edenlerin, Kur'an ve Sünnetten hiçbir delilleri yoktur. Sakal bırakmanın farz, kesilmesinin haram olduğunu bildiren yüce Allah ve O'nun Rasulü değil, mezheplerini din haline dönüştürmüş mezhepçilerdir. Onlar, İslâm'ın bir hükmü olarak değil, ataları olan kişilerin ve din edindikleri mezheplerinin görüşlerinden hareketle farz ve haram olduğunu iddia etmektedirler.

Bu müfteriler, her konuda olduğu gibi sakal konusundaki yalan ve iftiralarında o denli ileri gidiyorlar ki, uydurdukları yalanlarla Rasulullah (as)'ı, çelişkiye düşürdüklerinin farkında bile değillerdir. Müfteri yalancılar, Rasulullah (as)'ın sakal konusunda hassasiyetini ispatlamak adına, Rasulullah (as)'ın, iman etmemiş Mecusilere bile sakal bıraktırmak istediğini ima edecek kadar haddi aşmışlardır.

Bu müfterilere göre Kisra'nın, Rasulullah (as)'a gönderdiği iki elçinin ikisi de sakallarını kesmiş, bıyıklarını ise uzatmışlardı. Rasulullah (as) huzuruna gelen bu adamların yüzlerine bakmak isteme-

miş, onlara **"yazıklar olsun, size bunu kim emretti?**" diye çıkışmış, onlar da **"bize bunu Rabbimiz (Kisra) emretti**" demişler. Bunun üzerine Rasulullah (as) şöyle buyurmuş: **"Fakat Rabb'im bana sakalımı uzatmamı ve bıyığımı kısaltmamı emretti."** Müfteriler, bu yalanlarına kaynak olarak İbni Cerir et-Taberi'yi vermişlerdir.

Müfteriler, uydurdukları yalanlarla nasıl bir çelişkiye düştüklerini göremeyecek kadar kördürler. Bu yalancılara göre Rasulullah (as), İslâm'a davet mektupları gönderdiği kişilerin elçilerinin yüzüne bakmak istememiş, onları sakal tıraşı olmaları yüzünden azarlamıştır.

Gençliğinde, ticari nedenlerle Şam'a ve diğer Hrıstiyan memleketlerine giden Rasulullah (as), o toplumların giyim, kuşam, saç sakal durumlarını çok iyi bilen birisiydi. Bu nedenle mektup gönderdiği kişilerin nasıl bir yapıda oldukları konusunda bilgi sahibi idi ve onları o halleriyle İslâm'a davet ediyordu. Onun, karşısına gelen elçilerin yüzüne bakmak istemediği, müfterilerin yalanlarından başka bir şey değildir.

Yalancıların, Rasulullah (as)'a attıkları **"fakat Rabb'im bana sakalımı uzatmamı ve bıyığımı kısaltmamı emretti"** yalanı ile Kur'an'ın eksik olduğu algısını oluşturuyorlar. Çünkü Kur'an'da, sakal ile ilgili bir hüküm bulunmamaktadır, bu durumda Rasulullah (as)'a emredilen sakal ve bıyık ile ilgili hüküm Kur'an'a konulmamış oluyor. Bu müfteri yalancılar, uydurdukları yalanlarla yüce Allah'a ve Rasulü'ne iftiralarında sınır tanımamışlardır.

Yüce Allah'ın koruyacağını vadettiği Kur'an'da, sakal ve bıyık ayetlerinin olmaması nedeniyle müfterilere göre Kur'an'da eksiklik var ve yüce Allah (cc) (hâşâ) onu korumamıştır. Ağızlarından çıkan sözün ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar şuursuz olan müfteri yalancılar, yalan ve iftiralarında sınır tanımayacak derecede haddi aşmışlardır.

"Şüphesiz Biz indirdik o zikri ve elbette biziz onun koruyucuları!" (Hicr, 9)

Recim ayetini, keçinin yediğini iddia ederek yüce Allah'a iftira atan müfteriler, Miraç hadisi ile de yüce Allah'ın, (hâşâ) kullarının halini bilmediğini iddia ederek Hz. Musa (as)'ın, Hz. Muhammed (as)'a

ve (hâşâ) yüce Allah'a akıl vererek emredilen elli vakit namazı beş vakite indirdiğini iddia etmişlerdir.

Rasulullah (as)'a da iftiralarında haddi aşan müfteriler, **"fakat Rabb'im bana sakalımı uzatmamı ve bıyığımı kısaltmamı emretti"** yalanları ile yüce Allah'ın emrettiği sakal ve bıyıkla ilgili ayeti Rasulullah (as)'ın Kur'an'a koymadığı algısını oluşturuyorlar. Oysa Rasulullah (as), kendisine emredilen her şeyi duyurmakla emrolunmuştu. Buna göre Rasulullah (as), eksiksiz olan Kur'an'da, sakal ve bıyık konusunu da belirtmesi gerekirdi.

"Ey Rasul, Rabb'inden sana indirilen şeyi tebliğ et ve eğer bunu yapmazsan, O'nun mesajını tebliğ etmemiş olursun. Allah seni insanlardan korur, muhakkak ki Allah, kâfirler toplumuna hidayet vermez." (Maide, 67)

Cahiliyenin ve atalar dinine tabi olmanın mantığı hep aynıdır; kendi kuruntularını doğru zannetmek ve bu konuda insanları inandırmak adına yüce Allah'ın ayetlerini çarpıtarak anlamak ve anlatmak. Nitekim müşrikler de öyle yapıyorlardı. Müşrikler, kendi yalanlarını yüce Allah'a mal ederek O'nun üzerine iftira atıyorlardı.

"Onlar bir kötülük yaptıkları zaman: 'Babalarımızı bu yol üzerinde bulduk, bunu bize Allah emretti' dediler; de ki, 'Allah kötülüğü emretmez, Allah'a karşı bilmediğiniz şeyler mi söylüyorsunuz!" (A'raf, 28)

"Müşrikler diyecekler ki: 'Allah dileseydi, biz de babalarımız da şirk koşmazdık, hiçbir şeyi de haram kılmazdık.' Onlardan önce yalanlayanlar da aynen öyleydi, nihâyet azabımızı tattılar. De ki: 'Yanınızda bize çıkardığınız bir bilgi var mı? Siz sadece zanna tabi oluyorsunuz ve siz sadece yalan uyduruyorsunuz." (En'am, 148)

İslâmi değerleri ve Tevhidi ilkeleri, salt insani fiziksel yapıya indirgenmesi yüzünden insanlar, Tevhidi esaslara yönelmiyor, hatta kara cahiller yüzünden İslâm'dan nefret ediyorlar. Bu kara cahiller, Kur'an'da geçen fıtrat sözünü de anlamadan sakalın fıtrattan olduğunu iddia ediyor, bu nedenle ayetlerin anlamlarını çarpıtıyorlar.

Sakalın Fıtrattan Olduğu İddiası

Fıtratın ne olduğunu bilmeyen cahiller, sakalı kesmenin fıtratı değiştirmek olduğunu iddia etmektedirler. Fıtratın ne olduğu bilinmeden, her şeyi dini bir eksende açıklamak kişi-

yi doğal olarak yanlış sonuçlara götürecektir. Bu nedenle öncelikle fıtratın ne anlama geldiğini bilmekte fayda vardır. Çünkü bu bilinmeden Rasulullah (as)'ın sakal ile ilgili olarak kullandığı **"on şey fıtrattandır"** sözü anlaşılmaz.

Fıtrat

Bir şeyi başlangıcında yarmak, kazmak anlamına gelen ve "fatr" kökünden türemiş olan fıtrat kelimesi, "ilk yaratılış" manasına gelir. Yani, mutlak yokluğun yarılarak, içinden varlığın çıkmasıdır. Fıtrat, bu yarma sonucu ortaya çıkan ilk varlık halidir. İbn Manzur, Lisânü'l-Arab adlı eserinde "fıtrat"ı şöyle tanımlar: Yaratılış, yapı, karakter, tabiat, mizaç, Peygamberlerin sünneti, Kâlb-i selim, adetullahtır.

Sadece yüce Allah'ı tanıma değil, genel manada din ve dini hükümleri tanıma da fıtridir. İnsanın fıtratı sabit, payidar ve değişiklik kabul etmez. Rum suresinin 30. ayeti Fıtrat ayeti olarak bilinmektedir.

Fıtrat, ayrıca hilkat, tabii eğilim, hazır olmak, huy, cibilliyet, içgüdü, istidat gibi manalara da gelir. Terim olarak fıtrat: "Allah Teâlâ'nın mahlûkatını, kendisini bilip tanıyacak ve idrak edecek bir hal, bir kabiliyet üzere yaratmasıdır." "Fıtrilik" fıtrat kelimesinden türetilmiştir ve fıtrata yani yaradılış maksadına uygun olan anlamına gelmektedir.

Yukarıdaki tanıma göre Rasulullah (as) fıtrat sözünü, sosyal yaşamdaki cibilliyet (ahlak, davranış, şahsiyet), içgüdü ve hazır olmak anlamları ile kullanmıştır ki o, zaten idare ettiği toplumun davranışları, insanların kişilikleri ile yakından ilgileniyordu. Müslümanların, giyim kuşamlarında, saç ve sakallarında pejmürde bir halde olmalarını istemiyor, bu nedenle onlara:

"**On şey fıtrattandır; bıyığın kesilmesi, sakalın uzatılması, misvak, istinşak, mazmaza, tırnakları kesmek, parmak mafsallarını yıkamak, koltuk altını temizlemek, etek tıraşı olmak, intikhasu'l-ma (istinca yapmak)"** *(Müslim)* uyarısında bulunuyordu.

Allah'ın Yaratma Kanunu Fıtrat Dini

Kur'an'da geçen yüzünü doğrult ifadesi, insanın fiziksel yönelmesini değil, gönülden yönelmesi anlamında kullanılmıştır.

"Öyleyse sen yüzünü, Hanif dine doğrult; Allah'ın fıtratına ki, insanları onun üzerinde yaratmış-

tır. Allah'ın yaratması değiştirilemez; işte dosdoğru din odur, fakat insanların çoğu bilmezler." (Rum, 30)

Dikkat edilirse ayette, "sen yüzünü, Hanif dine doğrult;" buyurmaktadır ki bu yüz, fiziki yüz değil yön anlamındaki yüzdür, yani gönül yüzüdür.

"Görmediği Rahman'a saygılı olan, yönelmiş bir kalp getiren kimseye!" (Kaf, 33)

Bu, tıpkı Kur'an'da geçen göz ifadesine benzer. Kur'an'da kör olarak nitelendirilenler, kafa gözleri kör olanlar değil, idrak etmekten mahrum olan, gönül gözleri kör olanlardır.

"Yeryüzünde gezmediler mi ki böylece onların, onunla akledecek kalpleri yahut onunla işitecekleri kulakları olsun. Fakat bir gerçektir ki, gözler kör olmaz; ancak göğüslerin içindeki kalpler kör olur." (Hac, 46)

"Onlardan sana bakan kimseler de vardır, fakat şayet basiretleri yoksa körleri sen mi hidayete erdireceksin!" (Yunus, 43)

Rum suresi, 30. ayette geçen Fıtrat ifadesi insanın, Rabb'ini kabullenecek bir yapıdaki yaratılışı anlamında kullanılmıştır. Nitekim ayette "Sen yüzünü, Hanif dine doğrult; Allah'ın fıtratına ki, insanları onun üzerinde yaratmıştır" buyurularak insanların, Hanif din üzerinde yaratıldıkları belirtilmektedir.

"Sen yüzünü, Hanif dine doğrult; Allah'ın fıtratına ki, insanları onun üzerinde yaratmıştır." Yüce Allah (cc), insanları, iyiye meyilli, kötülüğü reddeden bir yapıda yaratmıştır ki, İslâm'ın temel prensibi de zaten budur.

Bu ayet, insanların, yüce Allah'ı birleyen Hanif dine dönmelerini istemekte, insanların zaten bu dine uygun yaratıldığını bildirmektedir. Ayette geçen *"Allah'ın yaratması değiştirilemez; işte doğru din odur"* hükmünde, değiştirilemez olanın yaratılan insan değil din olduğu bildirilmektedir. Ancak müfteriler, Allah'ın dinini bile değiştirebilmişlerdir.

Yüce Allah (cc), insanın yaratılışından sonradan değiştiğini bildirirken bu değişimin, fiziksel olarak değil huy ve karakter olarak olduğunu, bu nedenle de o değişen insanların cehenneme gireceklerini birçok ayette bildirmektedir. Yüce Allah (cc), Kendisine kul olmaları için yarattığı insanların, nasıl değiştiklerini ve durumlarını çok açık bir şekilde bildirmektedir.

"Ben cinleri ve insanları, bana kulluk dışında (bir nedenle) yarat-

madım." (Zariyat, 56)

"Andolsun Biz, insanı en güzel biçimde yarattık, sonra onu aşağıların aşağısına çevirdik." (Tin, 4-5)

"De ki: 'Size haber vereyim mi Allah katında cezası bundan daha kötü olanı; Allah'ın, üzerine lanet ve gazap ettiği, maymunlar, domuzlar ve tağuta itaat eder kıldığı kimse, işte onların yeri daha kötüdür ve onlar düz yoldan sapmışlardır." (Maide, 60)

Sakal Bırakmanın ya da Kesmenin Hükmü

Yüce Allah (cc), insanın değişmesinin, sakal ve bıyığını keserek değil, imandan yüzçevirmesi ile olduğunu ve onların, hayvanlardan da aşağıda bulunduklarını bildirmiştir.

"Yoksa sen onların çoğunun gerçekten işittiklerini ya da akl-ettiklerini mi sanıyorsun! Şüphesiz onlar, ancak hayvanlar gibidir, bilakis onlar, yolca daha sapıktır." (Furkan, 44)

"Allah'a katında canlıların en kötüsü, şüphesiz kâfirlerdir; artık onlar iman etmezler." (Enfal, 55)

Yüce Allah (cc), insanın değiştiğini anlamayan, anlamak istemeyenlerin, adeta beyinlerine sokarcasına gerçekleri bildirmekte, anlamamakta ısrar edenlere de örnekler vererek anlamalarını istemektedir.

"Onlara, kendisine ayetlerimizi verdiğimiz fakat onlardan çıkıp ayrılan, bu yüzden şeytana tabi olan, böylece azgınlardan olan kişinin haberini oku!

Eğer dileseydik elbette onu, onlarla yükseltirdik, fakat o, yere saplandı ve hevesinin peşine düştü, onun durumu, tıpkı şu köpeğin durumuna benzer ki, üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, onu bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan toplumun durumu budur. Bu kıssayı anlat, belki düşünürler." (A'raf, 175-176)

Yüce Allah (cc), kendisine kul olmaları için en güzel biçimde yarattığı insanların, hevalarına ve şeytana tabi olmaları sonucunda nasıl değiştiklerini, domuzlardan, maymunlardan ve köpeklerden daha aşağı bir seviyeye düştüklerini bildirdikten sonra, insanların Hanif yani Allah'ı birleyen dine uygun bir şekilde yaratıldıklarını, bu Hanif dine uymalarını istemektedir.

Fıtrat dini, yüce Allah'ı birleyen dindir; bu dine uymamak şirktir. Yüce Allah (cc), fıtrat dininin İslâm olduğunu ve kendi katında kabul edilen tek dinin o olduğunu bildirmekte, bundan sapan Kitap ehlinin Allah'ın ayetlerini inkâr ettiklerini bildirmektedir.

"Muhakkak ki Allah yanında din, İslâm'dır; Kitap verilmiş olanların ihtilafları, başka değil, ancak onlara ilim geldikten sonra kendilerinin azgınlıklarının açığa çıkmasıdır. Kim, Allah'ın ayetlerini inkâr ederse, elbette Allah, hesabı çabuk görendir." (Al-i İmran, 19)

"Şüphesiz ben Hanif olarak yüzümü, gökleri ve yeri yoktan yaratana çevirdim ve ben müşriklerden değilim!" (En'am, 79)

"Ve muhakkak yüzünü, Hanif dine doğrult ve sakın müşriklerden olma." (Yunus, 105)

"O halde Allah'tan, geri çevrilmesi mümkün olmayan gün gelmeden önce, yüzünü dosdoğru dine doğrult, O gün (insanlar) ayrılırlar." (Rum, 43)

"Sonra sana vahyettik: 'Hanif olan İbrahim'in milletine (dinine) tabi ol ve (o), müşriklerden olmadı." (Nahl, 123)

"De ki: 'Rabb'im, şüphesiz beni, dosdoğru yola hidayet etti; Hanif olan İbrahim'in sağlam dinine. O, müşriklerden değildi." (En'am, 161)

Kur'ani bu gerçekler ortada ve azıcık aklı olanların bile anlayacağı bir şekilde ayetler açıklanmış iken bazı kimseler, bu apaçık Kur'ani gerçekleri anlamadıkları ya da anlamak istemedikleri için Allah'ın yaratma kanununu ve bunun değiştirilemeyeceği gerçeğini, insanın saçına sakalına indirgeyerek kendi bulundukları seviyeyi göstermektedirler.

Sakal Bırakılabilir!

Her insan, dini bir hususiyet kazandırmadan elbette sakal bırakabilir. Bu konuda, bir farziyet bulunmadığı gibi bir haramiyet de sözkonusu değildir. Sakal, tamamen bireysel bir tercihtir; kişi, tercih etmesi durumunda sakal bırakabileceği gibi bıraktıktan sonra da dilediği şekli verebilir, ya da kesebilir. Yanlış olan, sakalı dine mal etmek ve sakal bırakmayanları küfür işlemekle suçlamaktır.

Hümeze Sûresi

Materyalizm; hayatı, olayları, eşyayı, hatta inancı bile maddeci mantıkla değerlendirir. Materyalistin değer yargısı, bakış açısı, ölçüsü yalnızca maddidir. Bu nedenle materyalistlerin ilahı, değer verip uğrunda her şeyi yapmayı meşru gördükleri tek şey maddedir.

Tarihsel süreçte, Tevhidi esaslara karşı çıkanların başını çektiği grup, hep maddeyi ilahlaştıran, değer yargılarını ona göre oluşturan varlık sahipleri olmuştur. Ellerindeki maddi güce dayanıp kendilerini toplumun üzerinde gören materyalistler, Rab'lerinden kendilerine gönderilen Risalet önderlerini ve ilahi mesajı hep bu değer yargıları ile reddetmişlerdir.

"Biz bir ülkeye bir uyarıcı göndermiş olmayalım ki, ancak varlıklı kimseler: 'Şüphesiz biz, sizin gönderildiğiniz o şeyi inkâr ediyoruz' demesinler ve dediler ki: 'Biz malca ve evlatça daha çoğuz, biz azaba uğratılacak değiliz." (Sebe, 34-35)

"Kavminden ileri gelen kâfirler ve ahirete kavuşmayı yalanlayan ve dünya hayatında kendilerini müreffeh kıldıklarımız dedi ki: 'Bu, sizin gibi bir insandan başka bir şey değildir; sizin yediğinizden yiyor, içtiğinizden içiyor." (Mü'minun, 33)

Üstünlüğü, maddi maddi gören materyalistler, kendilerine o varlığı veren Rab'lerini unutmuşlar, O'nun tarafından gönderilen elçileri tanımamışlar, mallarıyla azgınlaşarak O'na şirk koşmuşlardır. Maddeyi ölçü edinip ilahlaştıran materyalistler, yüce Allah (cc) tarafından gönderilen Tevhidi esaslara iman edenleri de küçümsemişler, onları hor görmüşlerdir.

"Nihayet kavminden, inkâr eden ileri gelenler dediler ki: 'Seni, bizim gibi bir insandan başka görmüyoruz ve kendileri bizim aşağılıklarımızdan peşin görüşlü olanlardan başkasının sana tabi olduğunu da görmüyoruz; sizin, bize karşı bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz, aksine sizleri yalancılardan zannediyoruz." (Hud, 27)

Mallarıyla şımarıp azgınlaşan varlık sahipleri, maddi güç-

Tem-Ağustos
Eylül 2016
Sayı: 48

lerini kullanarak yeryüzünde bozgunculuk yapmışlar, insanlara zulmetmişler, böbürlenerek Hakkı inkâr etmişlerdir. Yüce Allah (cc), elçileri vasıtasıyla insanları, bu bozguncu materyalistlere uymaktan men etmiştir.

"Haddi aşırıların emrine itaat etmeyin, onlar ki, yeryüzünde bozgunculuk yapar, ıslah etmezler." (Şuara, 151-152)

Tevhidi esaslardan habersiz, şirk ve küfür içerisinde bulunanların değer ölçüsü de maddi olduğundan, kendilerini Tevhidi esaslara, kurtuluşa davet edenlere değil, kendilerini Rab'lerine isyana sürükleyen maddi varlık sahiplerine tabi olurlar.

"Nuh dedi ki: 'Rabb'im, elbette onlar bana isyan ettiler, malı ve çocuğu, ziyandan başka bir şeyi artırmayan adama tabi oldular." (Nuh, 21)

Hayatın gayesi, mal biriktirip onunla böbürlenmek değildir; hayatın ve yaratılışın asıl gayesi, yüce Allah'ın verdiği bütün değerleri kullanarak yalnızca O'na kulluk etmek, verilen mal ve sermaye ile O'nu razı edebilmektir. Bunun dışına çıkanlar, Karun gibi yeryüzünde mallarıyla yerle bir olacaklar, ahiret hayatında da o mallarıyla azapları artırılacaktır.

"Muhakkak ki Karun, Musa'nın kavminden idi, onların üzerine azgınlık etti; Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, onun anahtarları güçlü bir topluluğa ağır geliyordu. Kavmi ona demişti ki: 'Şımarma, muhakkak ki Allah, şımarıkları sevmez. Allah'ın sana verdiğinden ahiret yurdunu iste, dünyadan da nasibini unutma, Allah sana iyilik ettiği gibi iyilik et, yeryüzünde bozgunculuk yapma, zira Allah bozguncuları sevmez.'

Dedi ki; 'Bu, elbette bende bulunan bir bilgi sayesinde bana verildi;' bilmedi mi ki muhakkak ki Allah, ondan önceki kuşaklar arasında, cemaat ve kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü nicelerini helak etmiştir! Suçlulara günahlarından sorulmaz.

Sonunda onu, evini barkını da yere batırdık, Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluğu olmadı, kendini kurtaranlardan da olmadı." (Kasas, 76-78,81)

Hayatın gayesini varlık sahibi olmakta görenler, bu gayelerine ulaşmak için her yolu kendilerince meşru görür, gece gündüz demeden çalışır, didinir, yalan söyleyip insanları kandırırlar. Bunlar, hak hukuk tanımaz, helal haram bilmez, insanları köle gibi çalıştırır, haklarını vermezler.

Mü'minler için mal ve ser-

vet, ancak yüce Allah'ı razı etme aracıdır; onlar, mallarını gece gündüz, gizli açık olarak infak ederek Rab'lerinin hoşnutluğunu kazanmaya çalışırlar.

"En çok korunan ondan uzak tutulur, o ki, malını vererek temizlenir," (Leyl, 17-18)

"Onlar, bollukta ve darlıkta infak ederler, öfkelerini yutkunurlar, insanları affederler; Allah da güzel davrananları sever." (Al-i İmran, 134)

"Onlar ki, mallarını gece gündüz, gizli ve açık infak ederler, onların, Rab'leri yanında mükâfatı vardır, onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir." (Bakara, 274)

Mü'minler, sahip oldukları mallarının, kendilerine Rab'leri tarafından verildiğini, bu nedenle Rab'lerinin emrettiği hükümlere uygun kullanılması gerektiğini bilirler ve mallarını, iman ettikleri esaslara uygun bir şekilde infak ederler.

Malı ve serveti ilahlaştıranlar, tarihsel süreçte yüce Allah'a şirk koşup isyan ettikleri gibi, azgınlıklarında sınır tanımayarak ellerindeki mal ve sermayeleri ile yüce Allah'a yönelen insanlara da engel olmuşlardır. Günümüzde de aynı azgınlıkla mal ve sermayelerini ilah edinenler, Allah yoluna engel olmak için çalışmaktadırlar.

"Şüphesiz, kâfirler mallarını, Allah yolundan alıkoymak için harcarlar, fakat harcadıkları onlara sonra dert olacaktır, sonra o kâfirler, cehennemde toplanacaklardır." (Enfal, 36)

Hümeze suresi, mala düşkün kişilerin, nasıl bozuk bir kişiliğe sahip olduklarını ortaya koymakta, bunların, insanları küçük gördüklerini, onlarla alay ettiklerini bildirmektedir. Malları ile böbürlenen varlık sahipleri, diğer insanları kıskanan, hor gören fesat kişilerdir.

Sure, gücü, mal ve sermaye birikiminde görenleri nasıl bir sonun beklediğini ortaya koymakta, bunların hutame ateşine atılıp ebediyen orada kalacaklarını bildirmektedir.

Surenin Açıklaması

1- *Her çekiştirip alay edenin vay haline!*

Mal ve sermayeleri ile kendilerini üstün gören, iman etmenin hazzından mahrum olanlar, kendilerini diğer insanlardan üstün görürler, maddi varlık olarak zayıf olan insanları beğenmezler. Onlar, varlıkları ile böbürlenerek kendilerinden zayıf gördükleri insanları her vesile ile kınarlar, onların aleyhlerinde konuşurlar ve onlarla alay ederler.

"Şüphesiz, suç işleyenler, iman edenlere gülerlerdi ve yanından geçtikleri zaman birbirlerine kaş göz ederlerdi; yakınlarına döndükleri zaman neşeli dönerlerdi." (Mutaffifin, 29-31)

Kendilerini üstün, yoksulları hor görüp küçümseyen materyalistler, iman edenlere yaptıklarını, kendi azgın yakınlarına anlatarak eğlenirler. Oysa asıl üstünlük malda değil, yüce Allah'ı gereği gibi tanıyıp O'na kulluk yapmakta ve ahiret hayatında üstün olmaktadır.

"Bak, onları nasıl kimini kiminden üstün yaptık, elbette ahiret, dereceler bakımından daha büyüktür ve üstünlük bakımından da daha büyüktür." (İsra, 21)

Kaş Göz İşareti Yapmak ve İnsanlarla Alay Etmek

İnsanları, kınayıp küçümsemek, onlarla kaş göz işaretleri ile alay etmek, hangi nedenle olursa olsun hoş olmayan, insani özellikler bakımından Müslümanlara yakışmayan çirkin bir davranıştır. Yüce Allah (cc), bu tür davranışlarla, insanların hor görülmesini ve küçümsenmesini yasaklamıştır.

"Ey iman edenler, bir topluluk başka bir toplulukla alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdır ve kadınlar da başka kadınlarla (alay etmesinler), belki onlar, kendilerinden daha hayırlıdır. Birbirinizi ayıplamayın ve kötü lakaplarla çağırmayın; imandan sonra fısk adı kötüdür ve kim tevbe etmezse, işte onlar, zalimdirler." (Hucurat, 11)

Müslümanların, bilerek ya da bilmeyerek başkalarıyla alay etmeleri; öncelikle Müslümanlar arasındaki kardeşlik hukukunun zedelenmesine, onlar arasındaki birlik ve beraberliğin bozulmasına, onların birbirlerine olan güvenlerinin sarsılmasına ve aralarındaki sevgi ve saygı bağının zayıflamasına neden olur.

İkincisi, başkalarını küçümseyip onlarla alay edenler, yüce Allah'ın hükmüne karşı hareket etmiş olacaklar ve bu durumda Mü'minlik sıfatından çıkıp zalimlerden olacaklardır.

Üçüncüsü, başkaları ile alay edip onları hor görerek küçümsemek, kâfirlerin vasfıdır; Müslümanların, böyle bir vasıftan kaçınmaları imani bir zorunluluktur. Çünkü başkaları ile alay etmek İslâmi kimlikle bağdaşmayan kötü bir davranıştır.

Başkaları ile alay etmek, onların eksikliklerini dile getirip eğlenmek, insanları hakir görmek, insanlık dışı bir davranıştır. Aynı zamanda başkaları ile alay etmek, insana Rabb'ini

anmayı unutturur ve bu davranış, alay eden kişinin azap görmesine neden olur.

"İşte siz onları alaya aldınız, hatta size benim zikrimi unutturdu ve siz onlara gülüyordunuz." (Mü'minun, 110)

Yüce Allah (cc) tarafından kendilerine lütfedilen mal, sermaye, güç, güzellik ya da başka yeteneklerine güvenip başkalarını küçümseyenler, yüce Allah (cc) indinde gerçek üstünlüğün kimde olduğunu bilmeyen cahillerdir. Yüce Allah (cc), üstünlüğün her yönüyle iman etmekte olduğunu ve gerçekten iman edenlerin üstün olduklarını bildirmektedir.

"Gevşemeyin, üzülmeyin, gerçekten Mü'minler iseniz en üstün sizsiniz." (Al-i İmran, 139)

"Kâfirler için dünya hayatı süslüdür; onlar, iman edenlerden bazılarıyla alay ederler, oysa takva sahipleri, kıyamet günü onların üstündedirler. Allah, dilediği kimseye hesapsız rızık verir." (Bakara, 212)

"İşte bugün iman edenler, kâfirlere gülerler, divanlar üzerinde bakarlar; kâfirler yapmış oldukları şeylerin karşılığını aldılar mı?" (Mutaffifin, 34-36)

Asıl üstünlüğün malda olmayıp takvada olduğunu bilmeyen materyalist inkârcılar, yüce Allah'ın kendilerine verdiği mal ve sermayenin, tümüyle kendilerine ait olmadığını düşünmeden onunla sefa sürüp günlerini gün ederler. Onların mallarında yoksul insanların hakları bulunmasına rağmen onların haklarını vermeyip gasp ederler, böylece kendilerine o malları veren Rab'lerine isyan ederler.

"Mallarında düşkün ve yoksul için bir hak vardı." (Zariyat, 19)

"Onların mallarında belli bir hak vardır; düşkün ve yoksul için." (Mearic, 24-25)

Hak sahiplerinin haklarını vermeyen materyalistler, malı ilah edinerek Rab'lerine isyan etmişlerdir. Yüce Allah (cc) elbette yoksulların haklarını onlara bırakmayacak, hak sahiplerinin hakkını gasp edenleri, dünya da ahiret de perişan edecektir. Tıpkı bahçe sahiplerini dünyada helak edip ahirette de onlara, büyük bir azap hazırladığı gibi.

"Elbette Biz, onlara da bela verdik, şu bahçe sahiplerine bela verdiğimiz gibi; hani onlar, yemin etmişlerdi sabah bahçeyi mutlaka devşireceklerine; istisna da etmiyorlardı. Fakat onlar uyurlarken Rabb'inden, bir bela, onu sardı da simsiyah kesiliverdi." (Kalem, 17-20)

"Sabahleyin birbirlerine seslendiler: 'Haydi devşireceksenız erkenden ekininize gidin' diye! Onlar yürüdüler, fısıldaşıyorlardı: 'Sakın, hiçbir yoksul bugün yanınıza sokulmasın,' engellemeye güçleri yetermiş gibi erkenden gittiler." (Kalem, 21-25)

"İşte azap böyledir; ahiret azabı ise daha büyüktür, keşke bilmiş olsalardı." (Kalem, 33)

Kendilerine verilen nimetlerden hakkı olanların haklarını vermemek, verilen nimetleri ve o nimeti vereni de inkâr etmek ve küfürdür. Yüce Allah (cc), nimet verdiği kimseleri kendi başlarına serbest bırakmamış, onların, bu malı nasıl kullanacaklarını da onlara bildirmiştir.

Belirlenen ölçülere uygun hareket etmeyenlerin mallarını da tıpkı Karun'da olduğu gibi ellerinden alacak olan yüce Allah (cc), onları, hem dünya hayatında alçaltarak rezil etmiş, hem de kıyamet gününde azabın en şiddetlisine sokacaktır.

Yüce Allah'ın insanlara verdiği mal ve sermaye, insanlar arasında ilişkilerin sağlıklı sürdürülmesi, toplumsal kaynaşmanın sağlanması içindir. Bu gerçekleri görmeyen materyalist kapitalistler, verilen her şeyin yalnızca kendilerinin olduğunu zannederek hareket ediyorlar. Bu ise, yoksulların haklarını gasp etmenin yanında, hem toplumsal huzuru ve kaynaşmayı bozup fesat çıkarmaktır, hem de yüce Allah'ın hükümlerine isyan edip küfre girmektir.

"Rabb'inin rahmetini onlar mı taksim ediyorlar! Dünya hayatında geçimliklerini aralarında biz taksim ettik ve onlardan kimini, kimine derecelerle üstün kıldık ki, biri diğerini çalıştırsın. Rabb'inin rahmeti, onların topladıkları şeylerden daha hayırlıdır." (Zuhruf, 32)

Kâinatı yaratıp hayatı düzenleyen yüce Allah (cc), insanlar arasındaki ilişkilerin sağlıklı bir şekilde sürdürülebilmesi, hayatın saygı ve sevgi esasına dayalı olarak devam edebilmesi, ticaretin ve iş hayatında sürekliliğin sağlanabilmesi için insanlardan bazılarını, maddi imkânlar yönünden farklı kılmıştır.

Yüce Allah (cc), insanlardan bazılarına fazladan verdiği rızkın nasıl kullanılacağını da onlara bildirmiş, buna göre hareket edilmesini emretmiştir. Kendilerine bildirilen ilahi buyruklar doğrultusunda hareket edenler, ellerindeki rızkı, çalıştırdıkları insanlarla eşit bir şekilde paylaştırmışlar, böylece

insanlar, rızıkta eşit bir seviyeye gelmişlerdir.

Çalıştırdıkları insanlara, haklarını vermeyenler, onlarla eşit bir hayat sürmeyenler, yüce Allah'ın kendilerine verdiği nimetleri inkâr etmiş, nimete nankörlük yapmış kimselerdir.

"Allah, rızıkta kiminizi kiminizden üstün kıldı, üstün kılınanlar, ellerinin altında bulunanlara kendi rızıklarını verip de onda onlar, eşit olmuyorlar, Allah'ın nimetini mi inkâr ediyorlar!" (Nahl, 71)

İnsanların haklarını vermeyip gasp edenler, doyumsuzluk içerisinde, hakları olmadığı halde ihtiyaçlarından fazla mal biriktirme yoluna gitmişlerdir. Bu doyumsuz ve açgözlülükle mal ve sermaye biriktirenler, üstün olacaklarını, dünyada rahat bir şekilde, ebediyen yaşayacaklarını, bu yaptıklarının ve mallarının hesabını vermeyeceklerini düşünürler.

2-3- *O ki, mal toplayıp onu saydı durdu; malının, kendisini gerçekten ebedi yaşatacağını sanıyor.*

Mal ve sermaye sahipleri dünya hayatında belli bir zaman rahat etmek gayesi ile sürekli olarak mal biriktirirler, sermayelerini çoğaltırlar. Ancak mal ve sermayeleri onları dünya hayatında hiçbir zaman üstün kılmaz, rahat da ettirmez. Varlık sahibi kimseler, birçok nedenle her zaman huzursuz ve sıkıntılıdırlar.

- Mal ve sermayelerinin ellerinden gideceği, iflas edecekleri, daha fazla kazanma tamah ve hırsları nedeniyle sürekli bir gerilim ve sıkıntı içerisindedirler.

- Çalıştırıp haklarını vermedikleri insanların nefretini kazandıkları için sevilmeyen, nefret edilen kimselerdir.

- Daha fazla kazanma hırsı ile sürekli çalışmak zorundadırlar. Bunun sonucunda, Rab'lerinin emirlerine karşı duyarsızlaşırlar, birçoğu da sağlıklarından olur.

- Mal ve sermaye biriktirme hırsıyla çok fazla çalıştıklarından eş ve çocuklarına ayırdıkları zamanları çok az olur, aile bağları zayıf ve aile içinde huzursuzdurlar. Bu kimselerin, sınırlı bir çevreleri ve yaşantıları vardır.

- Bunlar haset eden kimselerdir; bu nedenle başkalarından üstün olma düşüncesi ile kendileri gibi varlık sahiplerini kıskanırlar.

Belli bir mali güce sahip olanlar, gözleri dönmüş bir halde diğer insanları hep küçümserler, onlardan üstün olduklarını düşünür, toplum

içinde böbürlenerek hareket ederler.

"Onlara şu iki adamı misal olarak anlat, onlardan birine iki üzüm bağı vermiş, onların etrafını hurmalarla çevirmiş, ortalarında da ekin bitirmiştik. Her iki bağ da yemişini vermiş ve ondan hiçbir şey eksik etmemiş, aralarından bir de ırmak akıtmıştık; onun, ürünü de vardı; arkadaşıyla konuşurken ona dedi ki; 'Ben malca fazlayım ve adamca da güçlüyüm.' Kendisine yazık ederek bağına girdi: 'Bunun, ebediyen yok olacağını hiç sanmam, Kıyametin kopacağını da zannetmiyorum, şayet Rabb'ime döndürülsem, bundan daha hayırlı bir sonuç bulurum." (Kehf, 32-36)

"Malının, kendisini ebedi yaşatacağını sanarak" kıyametin kopmayacağını iddia eden materyalistler, kendilerine ölüm ansızın geldiğinde ve hesap gününde, o zorlu hesapla yüzyüze geldiklerinde ne kadar yanıldıklarını anlayacaklar, ancak bu anlamalarının onlara hiçbir faydası olmayacaktır.

"Çukura yuvarlandığında malının kendisine hiçbir faydası yoktur." (Leyl, 11)

"Ve o gün, cehenneme getirildiğinde; o gün insan anlar, anlaması onun için nasıl faydası olsun ki!" (Fecr, 23)

"Onların malları ve evlatları, Allah'tan kendilerine hiçbir şey sağlayamaz; işte onlar, ateş halkıdır, onlar orada sürekli kalacaklardır." (Mücadele, 17)

Mal, dünya hayatında imani hazdan yoksun kişilerin kibir ve azgınlığını artırdığı, onları insani değerlerden mahrum bıraktığı gibi ahiret hayatında da acı bir azaba sürükler. Aslında mal, dünya hayatının bir süsü ve geçici eğlencesidir; insanlar, mallarının bir sınanma vesilesi olduğunun bilincinde hareket ederek ve gereği gibi kullanarak bu sınavı kazanabilir, Rab'lerini razı edebilirler.

"Ey iman edenler, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı anmaktan alıkoymasın ve kim bunu yaparsa işte onlar, hüsrana uğrayanlardır." (Münafikun, 9)

"Bilin ki elbette mallarınız ve çocuklarınız birer fitnedir, muhakkak ki büyük mükâfat, Allah'ın yanındadır." (Enfal, 28)

Mallarının kendilerine niçin verildiğinin bilincinde hareket edenler, mallarını kullanarak Rab'lerinin rızasını kazanacaklardır.

"En çok korunan ondan uzak tutulur, o ki, malını vererek temizlenir ve onun yanında, hiç kimsenin karşılık verilecek bir nimeti yoktur, yalnız yüce Rab'inin

yüzünü/rızasını arzu ederler, yakında kendisi de razı olacaktır" (Leyl, 17-21)

İmandan yoksun ya da iman noktasında sıfıra yakın bölgede bulunanlar ise, üstünlüğü malda görerek biriktirdikçe biriktirirler, Allah yolunda harcamazlar, ihtiyaç sahiplerine vermezler. Onlar, Allah yolunda vermeyip biriktirdikleri para, mal ve sermayeleri ile ancak azaplarını artırmaktadırlar.

"Ey iman edenler, şüphesiz, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah yolundan alıkoyarlar; altın ve gümüşü yığan kimseler ve Allah yolunda onları infak etmeyenler, işte onlara acıklı bir azabı müjdele;

O gün cehennem ateşinde üzerleri ısıtılır; onlarla, onların alınları, yanları ve sırtları dağlanır: 'Nefisleriniz için biriktirdiğiniz şeyler budur; o halde yığmış olduğunuz şeyleri tadın!" (Tevbe, 34-35)

Allah yolunda verilmeyen mal ve sermaye, para ve mülkiyet, insana dünya hayatında huzur vermediği gibi ahiret hayatında da azaptan başka bir şey değildir.

"Helak olsun iki eli Ebu Leheb'in ve helak oldu, onu, malı ve kazandığı kurtaramadı; yakında o, alevli ateşe sokulacaktır." (Tebbet, 1-3)

Materyalistlerin mal biriktirme hırsları, onları acı bir azaba sürüklemektedir. Bu öyle bir azaptır ki, materyalistlerin hırsları, haklarını yedikleri insanların nefretleri oranında şiddetli olacaktır. Bu öyle bir ateş ki, gönüllerinde maddeden başka bir şeye yer vermeyen materyalistlerin gönüllerine işleyecek derecede şiddetli olacaktır.

4-7- *Kesinlikle o, Hutame'ye atılacaktır; bilir misin Hutame nedir, Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir ki, gönüllerin üzerini sarar;*

Gönüllere işleyen ateş, materyalistlerin canları ile beraber gönüllerindeki hırsı, hasedi, tamah ve doyumsuzluğu da yakacaktır. Onlar dünya hayatında nasıl ki, maddeden başka bir şey düşünmüyor idiyseler, cehennemde de ateşten başka bir şey göremeyecek ve tadamayacaklardır.

8-9- *Muhakkak ki o, onların üzerine kapatılacaktır, uzatılmış direkler arasında.*

Kur'an'daki ifadeler ve benzetmeler oldukça önemli vurgular yapmaktadır. Bu anlamda cehennem adları da, içine girecek kişilerin sıfatlarına göre isim almaktadır. Bunlara birkaç örnek verilirse:

Tevhidi gerçekleri, inatçı

bir tavırla hiçe sayarak böbürlenen, kendilerini güçlü ve üstün görüp büyüklenen ve azgınlığının zirvesine ulaşanlar, bu inatlarına uygun olan Sakar azabına gireceklerdir.

Malı, parayı ve altını çok sevip bunları Allah yolunda harcamayanlar, paraya ve mala olan düşkünlüklerine uygun bir ceza olarak **Hamiye** azabına gireceklerdir.

Müslümanları dünya hayatında ateşte yakan zalimler, yangın anlamına gelen **Harik** azabına gireceklerdir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Hümeze suresinde de mal biriktirip sayan, para pulu çoğaltıp duran, insanlarla alay eden kişilerin girecekleri azap **Hutame**dir ve onlar, bu azap içerisinde tıpkı hayvanlar gibi direklere bağlı olarak kalacaklar.

Burada verilen misal oldukça dikkat çekicidir; hayvanlar, bağlı oldukları yerde önlerine konulan yemleri yerler, cehennemdekiler de tıpkı hayvanlar gibi ateş içerisinde, bağlı oldukları yerde Kur'an'da, kendilerine verileceği söylenen yiyecekleri yiyeceklerdir. Bu yiyecekler; zakkum, irin ve kaynar sudur.

"Mutlaka bir Zakkum ağacından yiyecekler, onunla karınları dolduracaklar, üzerine kaynar sudan içecekler; susuz develerin içişi gibi içecekler! İşte ceza gününde onların ziyafeti böyledir." (Vakıa, 52-56)

"Şüphesiz Zakkum ağacı, günahkârların yemeğidir; erimiş maden gibi karınlarda kaynar, sıcak suyun kaynaması gibi." (Duhan, 43-46)

"Bu ziyafet mi hayırlı, yoksa zakkum ağacı mı; muhakkak ki Biz onu, zalimler için bir fitne yaptık; elbette o, cehennemin dibinde çıkan bir ağaçtır; tomurcukları, şeytanların başları gibidir. Onlar, ondan yiyecekler, böylece karınlarını onunla dolduracaklardır, sonra elbette onlara, bunun üzerine kaynar sudan bir içkileri de vardır." (Saffat, 62-67)

Şu bir gerçektir ki, herkes kazandığı ile sorumlu tutulacak ve herkese hak ettiği karşılık verilecektir.

"Her nefis, kazandığıyla rehin alınmıştır." (Müddessir, 38)

"O gün her nefis, kazandığı şeyle cezalanır, bugün zulüm yoktur, şüphesiz Allah, hesabı çabuk görendir." (Mü'min, 17)

Şiir Köşesi

İmtihan Dünyası

Dünya bir Mü'min için zindandan bile dardır,
Her zorlukla beraber elbet kolaylık vardır,
Dünyayı cennet sanmak kocaman bir yalandır,
Başa gelen her zorluk Rabb'imizden sınavdır.

Bu sınavla elbette birçok rasul denendi,
Kimisi babasıyla kiminin de eşiydi,
Âdem aleyhisselam bir meyveye yenildi,
Rabb'ine yönelerek O'ndan özür diledi,

Bu sınav denizinde Nuh oğlunu yitirdi,
Babasıyla denenen. Hz. İbrahim'di.
Süleyman Rasul bile birkaç defa denendi,
O, her imtihanında Tek Rabb'ine yöneldi,

Lut'un karısı ona sırt dönüp küfrü seçti,
Musa'nın karşısına zorba bir Fir'avn geçti,
Zekeriya Rasul'ü kör bir testere biçti,
Bizim çektiklerimiz, onlar için bir hiçti.

Hz. Lut kavmine Rasul olarak gitti,
Ahlaksız kavmi onu, dışlayıp inkâr etti,
Onlardan daha beter eşi ihanet etti,
Yüce Allah onları, bir azapla yok etti.

Hz. Muhammed de, denenmişti kavmiyle,
Yapılan onca zulme Allah diyen Bilal'le,
Sahabenin çektiği anlatılmıyor dille,
Yurdunu terk etmişti Sıddık Ebû Bekir'le

İmtihanın kapsamı birkaç soru değildir,
Hayat sonuna kadar zorlu ve süreklidir,
Bu sınavın cevabı Kur'an'ın içindedir.
Sınava tabi tutan âlemlerin Rabb'idir.

En büyük musibeti peygamberler çekermiş,
Onlardan sonra sıra ilim ehline gelmiş,
Musibetler sırayla insanlara gelirmiş,
Rasulullah bunları sahabeye söylermiş!

Zorbaların baskısı, zulüm, işkenceleri,
Beterini yaşadı nice Tevhid erleri,
Pek çok zulüm görmüştü Risalet önderleri,
Onlara yardım etti ulu, yüce Rab'leri.

Son dönem yazılarda, acı ve hüzün dolu,
Düşmesin bir insanın densiz zalime yolu,
Kırılıyor insanın hem kanadı hem kolu,
Hüznümü içiyorum kadehle dolu dolu.

Öyle yangınlar var ki, yakar gider evini,
En zorlu yangın ise, kavurur yüreğini,
Gözyaşların söndürmez kül eder benliğini,
Sen çırpınıp durdukça savurur küllerini.

İnsan bazen her şeyi yazamıyor, yazmıyor,
Duygular alt üst olmuş, söz boğazdan çıkmıyor
Boşa konsa dolmuyor, dolu zaten almıyor,
Hayatın akışını istese de bozmuyor,

Kimi zaman gözlerin, ıslatsa da altını,
Buruk bir acı sarar insanın her yanını,
Kuşanır o an insan tevekkül kalkanını,
En güzel sığınaktır, insana Yaradan'ı.

Kimi anılar var ki, kalır resim üstünde,
Derin izler bırakır insanların zihninde,
Gün gelir kimse kalmaz yaşanan bu zeminde,
Acı tatlı anılar bırakırlar geride.

Allah için çekilen sıkıntılar ibadet,
Çekilen tüm zorluklar, hep dünyadan ibaret,
Tevekkül kalkanıyla ey Müslüman sen sabret,
Senin asıl mekânın, gideceğin ahiret.

Hayat ansızın biter, belki bugün son gece,
Fazla bir zaman yoktur, belki sondan bir önce,
Yüce Rabb'inin emri takdir edip gelince,
Kelime-i şehadet, söylenecek son hece!